

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Trepkou ve věci

žalobce: **HARVARD CAPITAL and CONSULTING investiční společnost a.s.**
v likvidaci, IČO 00676900
sídlem Ohradní 1159/65, 140 00 Praha 4
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Štuksou
sídlem Kaplická 1037/12, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Harvardský průmyslový holding, a.s. - v likvidaci**, IČO 44269595
sídlem Uhelný trh 414/9, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátkou JUDr. Evelynou Lojdovou
sídlem Pařížská 67/11, 110 00 Praha 1

o nahrazení souhlasu s vydáním předmětu úschovy

takto:

- I. Žalovaný je povinen souhlasit s vydáním předmětu úschovy vedené Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDACTED] tj. částky 100 364 209 Kč, žalobci.
- II. Žaloba s tím, že žalobce je povinen souhlasit s vydáním předmětu úschovy vedené Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDACTED] tj. částky 100 364 209 Kč, žalovanému, se zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 110 416 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martina Štuksy, advokáta, sídlem Kaplická 1037/12, 140 00 Praha 4.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou došlou Obvodnímu soudu pro Prahu 2 (dále jen „OS Praha 2“) dne 21. 12. 2018 domáhal nahrazení souhlasu žalovaného s vydáním předmětu úschovy vedené OS Praha 2 pod sp. zn. [REDACTED]
2. Žalobce uvedl, že usnesením Městského soudu v Praze (dále jen „MS Praha“) ze dne 24. 3. 2017, sp. zn. [REDACTED] ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze (dále jen „VS Praha“) ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. [REDACTED] bylo rozhodnuto o zrušení zajištění peněžních prostředků ve výši 100 364 209 Kč uložených na účtu č. [REDACTED] vedeném u Československé obchodní banky, a.s. (dále jen „ČSOB“), jehož majitelem je žalobce, s tím, že současně budou tyto peněžní prostředky vzaty do úschovy soudu. Úschova je vedena u OS Praha 2 pod sp. zn. [REDACTED]. Žalobce jako oprávněný příjemce požádal dne 26. 7. 2018 o vydání předmětu úschovy. OS Praha 2 mu však sdělil, že žalovaný jako přihlašovatel souhlas s vydáním předmětu úschovy žalobci neudělil, a upozornil jej, že předmět úschovy mu bude vydán jen při podání žaloby o uložení povinnosti souhlasit s odevzdáním věci z úschovy. Žalobce je dle svého přesvědčení jedinou oprávněnou osobou, které svědčí vlastnické právo k pohledávce za ČSOB, neboť je majitelem shora uvedeného vkladového účtu, ze kterého byly peněžní prostředky vztahy do úschovy. Žalovanému k těmto peněžním prostředkům nikdy nesvědčilo vlastnické právo, a nemá tak hmotněprávní důvod k tomu, aby odporoval vydání předmětu úschovy žalobci. Vkladový účet byl založen žalobci na základě smlouvy ze dne 21. 3. 2003 uzavřené v návaznosti na smlouvu o ČSOB firemním kontu č. [REDACTED] ze dne 17. 3. 2003, ze kterého byly na vkladový účet žalobce poukázány předmětné peněžní prostředky z důvodu vyššího úrokového zhodnocení. Před tím, dne 12. 2. 2003, přišly peněžní prostředky ve výši 100 384 309 Kč na účet žalobce u Union banky, a.s. Vlastnické právo k peněžním prostředkům na účtu žalobce dokládá trestním soudům mimo jiné smluvním vztahem s ČSOB a auditovanou účetní závěrkou Harvardského garančního a násobkového fondu (dále jen „HGNF“) ke dni 31. 12. 2010. Stávající likvidátor žalobce v rámci své činnosti přistoupil k vyčlenění a oddělení účetnictví jednotlivých podílových fondů od účetnictví žalobce. K tomuto kroku přistoupil proto, aby bylo účetnictví společnosti a fondů uvedeno do souladu se zákonnými požadavky a doporučením ČNB. V rámci separace účetnictví jednotlivých fondů byla též zaměřena pozornost na okolnosti vzniku nároku k zajištěným peněžním prostředkům ve výši 100 364 209,10 Kč. Forenzní audit potvrdil, že tyto prostředky mimo vší pochybnost náleží podílníkům HGNF spravovaného žalobcem. Tyto závěry byly jako správné potvrzeny výrokem auditora. Tyto peněžní prostředky je žalobce v rámci likvidace povinen rozdělit mezi jejich cca 16 000 podílníků, kterým náleží. Částku, která je předmětem soudní úschovy, měl žalobce v době od jejího přijetí na svůj bankovní účet do okamžiku složení do úschovy soudu řádně účetně evidovanou ve své bilanci v aktivech v rámci finančního majetku a zároveň v pasivech jako závazek k HGNF, který ji ve svém samostatném účetnictví eviduje jako závazek ke svým podílníkům. Po složení do úschovy je částka evidována v účetnictví žalobce na pohledávce za OS Praha 2. Z usnesení MS Praha je žalobci známo, že k rozhodnutí soudu o složení peněžních prostředků do úschovy došlo z procesního hlediska pro vznik pochybností o vlastnickém právu k zajištěným peněžním prostředkům v rámci trestního řízení vedeného u MS Praha pod sp. zn. [REDACTED]. Pochybnost vznikla v důsledku procesního jednání žalovaného, který uplatnil v rámci probíhajícího trestního řízení právo na vydání zajištěných peněžních prostředků, a to s odůvodněním, že by mu měly být zajištěné peněžní prostředky vydány k náhradě škody, která mu však nebyla přiznána vůči žalobci, ale v rámci předmětného trestního řízení vůči V. K. [REDACTED] a B. V. [REDACTED] tj. osobám od žalobce odlišným. Trestná činnost odsouzených V. K. [REDACTED] a B. V. [REDACTED] měla být spáchána v letech 1995 - 1996 a prostředky byly na účet žalobce připsány v roce 2003. Je tedy vyloučeno, aby se jednalo o prostředky určené ke spáchání trestného činu, který byl předmětem daného trestního řízení, nebo byly k jeho spáchání užity. Nejsou zde známy žádné skutečnosti, že by se jednalo o výnosy z trestné činnosti. V době vydání odsuzujícího rozsudku vůči V. K. [REDACTED] a B. V. [REDACTED] byly

již peněžní prostředky na bankovním účtu žalobce u ČSOB zajištěny, a i když bylo žalovanému přiznáno právo na náhradu škody, nemůže toto bez dalšího založit právo žalovaného na vydání peněžních prostředků na účtu žalobce, který není vůči žalovanému ve vztahu škůdce a poškozený. Ke stejnému závěru, že přiznaný nárok na náhradu škody nezakládá obecně právo poškozeného na vydání věci se přiklonil i Nejvyšší soud ČR (dále jen „NSČR“) ve svém usnesení ze dne 1. 10. 2002, sp. zn. 4 Tz 53/2002, když v rozhodnutí sám uvádí, že k vydání věci poškozenému ve smyslu § 80 odst. 1 trestního řádu, může dojít pouze v případě, kdy právo k takové věci svědčí pouze poškozenému, který o její vydání požádal, ale nikoli k reparaci náhrady škody. Žalovaný neměl nikdy ke vkladovému účtu žalobce žádný vztah, peněžní prostředky, které jsou složeny do úschovy soudu, na vkladový účet žalobce, ani na jeho běžný účet u ČSOB neposílal a nemá k žalobci žádný jiný právní vztah, který by odůvodňoval vydání peněžních prostředků z úschovy soudu žalovanému. Podanou žalobou se tak žalobce domáhal, aby bylo žalovanému uloženo souhlasit s vydáním předmětu úschovy žalobci.

3. Žalovaný žalobou uplatněný nárok neuznal a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že byl poškozen co do výše škody nejrozsáhlejším trestným činem v historii ČR. Ve věci byl vynesena trestní rozsudek pro zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku proti V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] kterým byla současně uložena povinnost k náhradě škody žalovanému v celkové výši cca 10 miliard Kč. Žalovaný sdružuje přibližně čtvrt milionu poškozených akcionářů, většinou drobných stradatelů a občanů ČR. Činnost orgánů činných v trestním řízení a dosavadní likvidace nicméně nevedla k faktickému odškodnění žalovaného a statisíců jeho akcionářů, a to ani téměř po 20 letech. Jak je zřejmé z poslední výroční zprávy, jsou hlavním majetkem žalovaného pohledávky. Žalovaný vedl či stále vede soudní řízení o mimořádné částky, kdy se jedná o majetek, který buď byl žalovanému očištěn v důsledku trestné činnosti, nebo ušel ze sféry žalovaného jiným způsobem. V některých případech se jedná o prakticky nedobytné pohledávky (nároky ve výši miliard Kč za odsouzenými V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] či za společnostmi v tzv. „daňových rájích“, kdy samotná existence těchto společností je sporná), žalovaný však vede i spory, za kterými leží zcela reálné prostředky, zejména uložené na bankovních účtech. Jedním z těchto sporů je pohledávka za žalobcem s jistinou ve výši 100 364 209 Kč, která velmi úzce souvisí s tímto soudním řízením. Částka ve výši 100 364 209 Kč byla zajištěna v průběhu trestního řízení proti V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] a to usnesením Policie ČR ze dne 28. 7. 2003, ČTS: [redacted] ve spojení s usnesením VS Praha ze dne 22. 8. 2003, sp. zn. [redacted]. Usnesením MS Praha ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. [redacted] ve spojení s usnesením VS Praha ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. [redacted] bylo rozhodnuto o ponechání předmětné částky uložené na bankovním účtu č. [redacted] vedeném u ČSOB v zajištění. Současně byl žalovaný upozorněn, že může uplatnit své nároky k předmětné částce v rámci civilního řízení, a to ve lhůtě 3 let. V rámci uvedeného trestního řízení chtěl MS Praha předmětnou částku uvolnit ze zajištění ve smyslu § 80 trestního řádu, ale vzhledem k pochybnostem ohledně vlastnického práva tak učinit nemohl. Shora uvedenými usneseními tak byla předmětná částka vzata do úschovy soudu, která je vedena u OS Praha 2 pod sp. zn. [redacted] jak shora uvedeno.
4. Žalovaný pak s odkazem na rozsudky MS Praha a VS Praha vydané ve věci sp. zn. [redacted] podrobně popsal trestnou činnost V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] v rámci které docházelo k vyvádění likvidních akcií významných českých podniků nabytých v rámci kupónové privatizace z portfolia žalovaného, resp. jeho právních předchůdců společnosti Sklo Union Teplice, a.s. (dále jen „SUT“) a harvardských investičních fondů (dále jen „HIF“), kdy za tyto cenné papíry získával žalovaný, resp. jeho právní předchůdci, zejména bezcenné akcie kyperských společností Harms Holdings Co. Limited (dále jen „HARMS“) či Daventree Limited (dále jen „DAVENTREE“). Takto SUT uzavřela dne 2. 2. 1996 smlouvu se společností HARMS, jejímž předmětem byl převod akcií významných českých podniků z portfolia SUT na HARMS. Jako protihodnotu přijala SUT 54 999 999 ks akcií HARMS, které měly nulovou hodnotu. Smlouvu za SUT uzavřel [redacted] V. [redacted]. Následně SUT uzavřela dne 30. 6. 1996 smlouvu se společností DAVENTREE. Předmětem

smlouvy byl převod akcií významných českých podniků a akcií HARMS z portfolia SUT na DAVENTREE. Cena byla stanovena na částku 7 378 492 000 Kč. Cena byla ze strany DAVENTREE zaplacená tak, že DAVENTREE na sebe se souhlasem věřitelů (společností Stratton Investments Company Limited, Husky Trading Co. Limited. a Ras Al Khaimah Oil & Gas Holdings Ltd.) převedla dluhy SUT ve výši 3 438 839 826,54 Kč. Dorovnání kupní ceny bylo realizováno tak, že DAVENTREE převedla na SUT 91 299 598 ks vlastních akcií v uváděné nominální hodnotě 4 506 402 654,22 Kč při ceně 1 ks akcie 49,36 Kč. Smlouvu za SUT uzavřel [REDAKCE] V [REDAKCE] a za DAVENTREE V. K [REDAKCE] K páčání uvedené trestné činnosti, ke které docházelo v letech 1995 – 1996, kterou byla žalovanému způsobena shora uvedená škoda a za kterou byli V. K [REDAKCE] a [REDAKCE] V [REDAKCE] odsouzeni v řízení sp. zn. [REDAKCE] odsouzení mj. hojně využívali společnost DAVENTREE, jak je popsáno v odsuzujícím rozsudku. V trestné činnosti pak bylo dle žalovaného odsouzenými pokračováno i v době následné, přesahující předmět řízení sp. zn. [REDAKCE] Žalovaný opět podrobně popsal, jak majetkové hodnoty vyvedené z jeho portfolia byly dále investovány, a to prostřednictvím kyperské společnosti Daventree Resources Ltd. (dále jen „DTR“), která byla dříve dceřinou společností DAVENTREE, zhruba od roku 2001 je však 100% vlastněna žalovaným. DTR měla v minulosti čtvrtinový podíl v investiční společnosti Kantupan Holdings Co. Ltd. se sídlem na Kypru (dále jen „Kantupan“), která vlastnila 45% podíl ve společnosti Siberian and Far East Oil Company Open Joint Stock Company se sídlem v Rusku (dále jen „Sidanco“). V prosinci 1997 Kantupan prodala část svého celkového podílu v Sidancu, a to podíl ve výši 10 % za cenu cca 299 mil. USD. V květnu 2001 pak Kantupan prodala i zbývající 35% podíl v Sidancu za cenu cca 600 mil. USD. Výtěžek z prodeje byl rozdělen mezi společníky Kantupanu, a část výtěžku z prodeje Sidanca ve výši několika desítek milionů USD tedy připadla i na DTR. Takto získané prostředky byly pokračující trestnou činností či dalším kolem trestné činnosti V. K [REDAKCE] a [REDAKCE] V [REDAKCE] opět vyvedeny mimo dosah žalovaného, resp. DTR jako v té době již 100% dceřiné společnosti žalovaného. Část těchto prostředků se pak převody přes další zainteresované společnosti dostala až ke slovenské společnosti PRIVAT SLOVAKIA MARKETING spol. s.r.o. (dále jen „PSM“). Vše se dělo na pokyn či pod dohledem V. K [REDAKCE] a [REDAKCE] V [REDAKCE] či v součinnosti s nimi spolupracujícími osobami, anebo jimi ovládanými společnostmi. Částka 50 070 825 USD byla k pokynu [REDAKCE] V [REDAKCE] převedena z účtu Kantupan na účet slovenské společnosti Harvardská burzová společnost a.s. (dále jen „HBS-S“), z jejíhož účtu pak byly částky 35 095 000 USD a 10 796 308 USD převedeny na účet slovenské společnosti Druhá strategická, a.s. (dále jen „DS“). Z účtu DS, která byla akcionářem společnosti Plastika a.s. (dále jen „Plastika“), která byla jediným společníkem PSM, byly prostředky následně převedeny na účet PSM. Konkrétním právním důvodem pro připsání prostředků, které jsou nyní předmětem úschovy, na účet žalobce, kam byly poukázány od PSM, byla smlouva o koupi akcií mezi DAVENTREE a PSM ze dne 12. 9. 2002 ve znění dodatku ze dne 20. 11. 2002, kdy předmětem této smlouvy byl převod 54 999 999 ks akcií HARMS z portfolia DAVENTREE na PSM. Smlouvu za DAVENTREE uzavřel [REDAKCE] V [REDAKCE] DAVENTREE a PSM se dohodly, že kupní cena za převod akcií HARMS bude PSM zaplacená tak, že tato společnost převezme dluh DAVENTREE vůči žalobci, který svojí výší odpovídá kupní ceně. Tehdejší likvidátor žalobce dal k takovémuto převzetí dluhu písemný souhlas. Na základě této smlouvy pak PSM v únoru 2003 poslala částku ve výši 100 384 309 Kč na bankovní účet žalobce. Poté ze strany žalobce došlo k několika převodům těchto prostředků v rámci ČR, až došlo k zajištění předmětné částky na bankovním účtu u ČSOB. Žalovaný je přesvědčen, že smlouva o koupi akcií ze dne 12. 9. 2002 navazuje na trestnou činnost, za kterou byli V. K [REDAKCE] a [REDAKCE] V [REDAKCE] již odsouzeni, a je pokračováním stejného schématu tunelování majetku žalovaného. Akcie HARMS byly bezcenné a transakce nedává ani žádný ekonomický smysl. Předmětná smlouva byla dle žalovaného uzavírána ve zlém víře a představuje pouze simulované právní jednání, kterým se odsouzení snažili opětovně poškodit žalovaného a jeho akcionáře. Žalovaný pochybuje též o existenci dluhu DAVENTREE vůči žalobci, který měl být převzat ze strany PSM a shora uvedeným převodem uhrazen. Dle žalovaného lze důvodně předpokládat, že žádný legální dluh DAVENTREE

u žalobce nikdy nevznikl, jde pouze o smyšlený dluh, který nemá reálný základ. Žalovaný je tak přesvědčen, že prostředky došlé na účet žalobce představují část různými převody a investicemi přetransformovaného majetku původně odňatého trestnou činností V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] žalovanému, resp. jeho právním předchůdcům SUT a HIF, kteří byli následně sloučeni do žalobce, a při dalších kolech páchané trestné činnosti odňatého 100% dceřiné společnosti žalovaného – DTR. Žalovaný je pak na základě dohody s DTR oprávněn nakládat s prostředky odňatými DTR a v soudním řízení je vymáhat, neboť na něj byly veškeré nároky dceřiné společnosti převedeny.

5. Dále žalovaný uvedl, že se v průběhu jeho likvidace vůči němu zformovala skupina právnických osob (zejména HARVARD GROUP a.s., First American, a.s., Victoria Security Printing, a.s. a HBS – poradenská, a.s.), které jsou vzájemně propojeny a proti žalovanému postupují koordinovaně s cílem narušit jeho činnost směřující k odškodnění akcionářů. Tyto společnosti vlastní přes společnost Clariano Holding Inc. (dále jen „CLARIANO“), která se podílela na drancování nemovitého majetku žalovaného, a přes další různé společnosti J. [redacted] Ch. [redacted] matka V. K. [redacted]. Žalovaný podrobně popsal propojení uvedených společností. Tyto společnosti napojené na V. K. [redacted] a jeho matku se několikrát pokoušely poškodit zájmy žalovaného. Jejich cílem je žalovaného finančně vyčerpat, zaměstnat likvidátory množstvím soudních sporů a vyvolat chaos mezi akcionáři. Pokud jde o žalobce, ten vznikl dne 16. 10. 1990 a jeho orgány postupně procházeli V. K. [redacted] jeho dědeček a manželka, a [redacted] V. [redacted] [redacted] V. [redacted] byl předsedou představenstva žalobce i v roce 2003, tj. v době, kdy na jeho bankovní účet byla připsána předmětná částka, která později byla zajištěna. Jediným akcionářem žalobce byla od 25. 6. 1997 do 19. 1. 1999 DAVENTREE, tj. společnost přes kterou V. K. [redacted] prováděl svou trestnou činnost, od 19. 1. 1999 je jediným akcionářem CLARIANO, tj. společnost, která patří matce V. K. [redacted]. Žalovaný je tak přesvědčen, že konečným vlastníkem žalobce je matka V. K. [redacted] skrze trust, kde obmyšlenou osobou je V. K. [redacted]. Z uvedeného dle žalovaného vyplývá provázanost žalobce s dalšími subjekty dlouhodobě poškozujícími zájmy žalovaného, jeho napojení na V. K. [redacted] a mnohaleté řízení [redacted] V. [redacted].
6. Žalovaný tak shrnul, že finanční prostředky, mezi kterými byla i předmětná částka, byly vyvedeny z DTR osobami dlouhodobě poškozujícími zájmy žalovaného. [redacted] V. [redacted] vydal pokyn k transferu milionů USD na Slovensko, načež došlo k převodu předmětné částky žalobci, jehož předsedou představenstva byl v té době [redacted] V. [redacted]. Těmito převody byly z dceřiné společnosti žalovaného vyvedeny značné částky. Žalobce několik měsíců před převodem a zajištěním předmětné částky vstoupil rozhodnutím CLARIANO jako jediného akcionáře do likvidace. Konečným vlastníkem společnosti CLARIANO je skrz svou matku V. K. [redacted]. Lze tak důvodně předpokládat, že původním záměrem odsouzených V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] bylo převést předmětnou částku na zanikající společnost a převést ji jedinému akcionáři (ovládanému V. K. [redacted]) formou likvidačního zůstatku. Výsledkem tak opět mělo být další drancování finančních prostředků žalovaného a jeho dceřiné společnosti. Žalobce je společností, která je dlouhodobě personálně a majetkově napojena na V. K. [redacted] a jeho rodinu. Vydání předmětu úschovy žalobci se proto jeví jako nanejvýš nemravné a v rozporu s obecnými principy spravedlnosti. V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] již jednou okradli žalovaného a jeho akcionáře a V. K. [redacted] se dnes jako koncový vlastník mnoha společností opětovně pokouší poškozovat zájmy žalovaného v ČR i cizině. Jediným věcným argumentem, kterým žalobce odůvodňuje svůj údajný nárok na vydání předmětu úschovy, je tvrzení, že předmětná částka byla připsána na jeho bankovní účet, a proto na ni má mít žalobce nárok. Dle ustálené judikatury, ale vlastníkem peněžních prostředků na bankovním účtu není majitel účtu, ale banka a majitel účtu má vůči bance jen pohledávku v hodnotě deponované částky. V současné době se peněžní prostředky již nacházejí v soudní úschově, proto jejich vlastníkem může být kdokoli, kdo prokáže své vlastnické právo. Všechny žalovaným uvedené skutečnosti jednoznačně vyvracejí oprávněnost nároku žalobce, neboť zpochybňují právní titul, na jehož základě došlo k převodu předmětné částky na jeho bankovní účet. Samotné připsání předmětné částky na bankovní účet žalobce tak bez dalších skutečností nemá právní relevanci a je pouze

důsledkem jednání osob (V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted]) jednajících ve zlé víře, jež se snažily opětovně poškodit žalovaného.

7. S ohledem na vše uvedené tak žalovaný navrhoval, aby byla podaná žaloba zamítnuta a současně aby bylo vyhověno jeho vzájemnému návrhu, tj. aby bylo žalobci uloženo souhlasit s vydáním předmětu úschovy žalovanému.
8. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného nesouhlasil s tvrzením, že právním důvodem převodu předmětné částky na jeho bankovní účet byla smlouva o koupi akcií, které žalobce nebyl účastníkem. Převodem předmětné částky na bankovní účet žalobce byla uhrazena pohledávka, kterou měl žalobce za svým obchodníkem s cennými papíry, tj. společností Harvardská burzovní společnost a.s. (dále jen „HBS“), a kterou měl řádně evidovanou ve svém účetnictví. Pohledávka sice byla žalobci uhrazena osobou odlišnou od dlužníka, tj. z účtu PSM, to však na podstatě nic nemění. HBS na základě komisionářské smlouvy o obstarání koupě a prodeje cenných papírů ze dne 1. 3. 1993 ve znění dodatku ze dne 1. 1. 1994 prodávala cenné papíry, které byly majetkem žalobce, který byl tvořen správcovstvím fondu podílníků (tzv. „DIKů“) z kuponové privatizace HGNF. Takto HBS prodala akcie SUT za částku 134 891 811 Kč a akcie Sepap Štětí a.s. za částky 16 087 Kč a 96 228 Kč. Po odečtení provize měla HBS žalobci vyplatit částku 133 655 208 Kč, kterou byl žalobce povinen vyplatit podílníkům HGNF. Po dílčích úhradách ve výši 33 290 898,90 Kč zůstal HBS vůči žalobci dluh ve výši 100 364 309 Kč, který žalobci neuhradila. Dluh z kupní ceny akcií vůči žalobci následně uznala DAVENTREE, která dne 15. 7. 1996 uzavřela se žalobcem dohodu o vypořádání závazku, kterou se přihlásila k úhradě závazku HBS vůči žalobci. Dne 22. 5. 2002 pak DAVENTREE vystavila žalobci uznání dluhu. Likvidátor žalobce pak dne 16. 12. 2002 uzavřel s PSM dohodu o úhradě dluhu, ve které tato společnost převzala dluh DAVENTREE ve výši 100 384 309,10 Kč vůči žalobci z dohody ze dne 15. 7. 1996. Smyslem uzavření dohody byla pro žalobce jednoznačně úhrada jeho pohledávky za prodané cenné papíry HBS. Na základě této dohody byla ze strany PSM dne 12. 2. 2003 zaplacena předmětná částka na bankovní účet žalobce u Union banky a.s. Následně byla předmětná částka zajištěna v trestním řízení a jediným důvodem složení do úschovy soudu byly žádosti žalovaného s tvrzením, že je vlastníkem předmětné částky jako finančních prostředků. Tvrzení žalovaného, že smlouva o koupi akcií ze dne 12. 9. 2002 navazuje na již potrestanou trestnou činnost, postrádá věcné rozhodnutí trestních orgánů, které by za trestnou činnost toto jednání označilo. Argumentace, že právní jednání spočívající v převodu předmětné částky mělo za cíl legalizovat převod, je nesmyslná, protože převod byl plněním na dluh HBS u žalobce. Žalobce se nepodílel na žádných jednáních V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] za které byli pravomocně odsouzeni. Ze strany orgánů činných v trestním řízení nebylo nikdy rozhodnuto, že předmětná částka pochází z trestné činnosti V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted]. Argumentace žalovaného, že úvahy vedoucí orgány činné v trestním řízení k zajištění předmětné částky odůvodňují jeho nárok, nejsou vůbec opodstatněné, právě proto, že nebylo vydáno jiné odsuzující rozhodnutí než ve věci V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] i když trestních oznámení proběhla celá řada. Za urážející označil žalobce žalovaným vyličenou konstrukci o napojení žalobce na V. K. [redacted] jeho rodinu a [redacted] V. [redacted] z čehož pak žalovaný dovozuje údajnou snahu o získání prostředků z úschovy ve prospěch odsouzených osob a rozpornost vydání předmětu úschovy žalobci s dobrými mravy. Ostatně to samé by dle žalobce bylo možné konstatovat na základě žalovaným vyličených skutečností o jeho propojení s odsouzenými osobami a jejich útocích na jeho majetek o vydání předmětu úschovy žalovanému. Majetková propojenost nemá na žalobce a jeho činnost žádný vliv, protože z důvodu zásahu státních orgánů u žalobce je osoba likvidátora žalobce na uvedených osobách zcela nezávislá a jim ani právně, ani jinak nepodléhající. Průběh likvidace i kroky likvidátora jsou ze strany ČNB průběžně kontrolovány. Jediným úsilím žalobce je ukončit řádně likvidaci rozdělením majetku mezi podílníky. Žalobce nevyplácel ani nehodlá vyplácet jakékoli peněžní prostředky odsouzenému V. K. [redacted] nebo dalším žalovaným uváděným osobám. Žalobce zdůraznil, že předmětem tohoto řízení je, kdo má právo na vydání předmětné částky z úschovy soudu. Vlastnické právo

k peněžním prostředkům na bankovním účtu nesvědčí přímo majiteli účtu, ale český právní řád v občanskoprávní rovině stojí na principu, že majitel bankovního účtu je z tohoto titulu jediným možným vlastníkem pohledávky a takto se promítá jeho vlastnické právo peněžních prostředků na bankovním účtu. Tento právní názor vyplývá i z konstantní judikatury NSČR, který se opakovaně zabýval charakterem peněžních prostředků uložených na účtu u banky, a to z hlediska ochrany vlastnického práva k nim a stále dochází k závěru, že peněžní prostředky na účtu představují pohledávku majitele účtu za bankou (peněžním ústavem), která účet vede. Na tomto nic nemění, že z pohledu trestního práva jsou i peněžní prostředky na bankovním účtu věci se všemi dopady z toho vyplývajících. Žalovaný tedy mohl uplatňovat vůči žalobci svá práva na zaplacení pohledávky z konkrétního právního důvodu, především bezdůvodného obohacení, což by ovšem musel prokázat vč. své aktivní legitimace. To žalovaný učinil v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 4 (dále jen „OS Praha 4“) pod sp. zn. [REDACTED] zde se však žalobce brání námitkou promlčení.

9. Ve věci již bylo jedenkrát rozhodnuto, a to rozsudkem ze dne Praha 30. 9. 2020, č. j. 11 C 104/2018-186, kterým bylo žalovanému uloženo souhlasit s vydáním předmětu úschovy žalobci a vzájemný návrh žalovaného na nahrazení souhlasu žalobce s vydáním předmětu úschovy žalovanému byl zamítnut. Soud takto rozhodl, když přisvědčil argumentaci žalobce, že právo na vydání prostředků z úschovy svědčí jemu jako majiteli účtu u ČSOB, na kterém byly prostředky zajištěny a ze kterého byly vyinkasovány. Žalovanému dle jím předestřených tvrzení může případně svědčit obligační nárok vůči žalobci na zaplacení částky odpovídající svou výší prostředkům v úschově soudu (řešený v řízení u OS Praha 4 pod sp. zn. [REDACTED]), který by mohl být z prostředků žalobce v úschově uspokojen, neodůvodňuje však vydání předmětu úschovy žalovanému. K odvolání žalovaného byl uvedený rozsudek zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2021, č. j. 58 Co 90/2021-230, a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud konstatoval, že v době, kdy se již předmětná částka nachází v soudní úschově, již závěr, že „právo na výplatu prostředků z účtu, pohledávka za ČSOB, svědčilo pouze žalobci jako majiteli účtu“ neobstojí. Takový závěr by totiž vždy vedl k tomu, že pokud by do úschovy byly složeny finanční prostředky, které by nebyly individuálně určené, vždy by byly vydány majiteli účtu. Takový závěr by popíral smysl a účel soudní úschovy. Soud se v takovém případě musí zabývat tzv. jiným právem k předmětu úschovy, ostatně žalovaný toto jiné právo uplatnil v řízení vedeném u OS Praha 4 pod sp. zn. [REDACTED].
10. Žalovaný následně doplnil, že v trestních rozsudcích týkajících se odsouzených [REDACTED] V [REDACTED] a V. K. [REDACTED] je přesně popsán mechanismus jejich trestné činnosti a popsány jednotlivé útoky jejich trestné činnosti z let 1995 a 1996. Trestní soud se v rozsudku zabývá i jejich dalších činností, která následovala v dalších letech, nejméně až do roku 2003. Jedná se zejména o další prodeje akcií z HIF na kyperské společnosti Stratton a Husky, nabývání akcií společnosti DAVENTREE, převod společnosti HARMS, veřejná soutěž a prodej veškerého majetku žalovaného, založení tzv. Trustů v roce 2002 a 2003. Trestní soud tuto činnost shledává nezákonnou, nicméně konstatuje, že obžalovaní jsou odsouzeni pouze za skutky popsané v obžalobě, tj. za roky 1995 a 1996. V trestním rozsudku je současně popsána i úloha společnosti HBS, přes kterou byly také vyváděny akcie z HIF. Komplexní trestná činnost odsouzených směřovala k tomu, aby v žalovaném potažmo v jiném subjektu nezůstaly ani žádné akcie, ani žádné hotovostní peněžní prostředky. To se změnilo až zahájením trestního stíhání, kdy se oba odsouzení dohodli, že založí tzv. Trusty, do nichž převedli část „ukradeného“ majetku a začali vyplácet podíly tzv. podílníkům Trustu, tj. akcionářům žalovaného ve výši 600 Kč/1 akcií žalovaného. Tyto výplaty se děly z majetku, který byl zcizen z majetku žalovaného, poté investován a jako výnos z trestné činnosti rozdělován (v nedostatečné výši) zpět mezi akcionáře. Trestní soud tuto činnost odsouzených (tehdy ještě teprve obviněných) hodnotí jako snahu zhojit jejich předchozí trestnou činnost. Žalovaný je toho názoru, že stejně motivované bylo i údajné převzetí závazku HBS za žalobcem ze strany DAVENTREE. Dne 15. 1. 2002 totiž byla zahájena kontrola ve společnosti žalobce

ze strany Komise pro cenné papíry (dále jen „KCP“), která z výroční zprávy za první polovinu roku 2001 zjistila, že žalobce zaúčtoval dle svého názoru promlčené peněžní závazky vůči podílníkům HGNF v celkové výši 94,7 mil. Kč a převedl tyto závazky do svých mimořádných výnosů (tzn. sloučil majetek žalobce a HGNF ve prospěch žalobce). Pokyn k takovému postupu dal předseda představenstva žalobce [REDACTED] V [REDACTED]. Následně 16. 12. 2002 [REDACTED] V [REDACTED] za žalobce a společnost PSM uzavírají dohodu o úhradě dluhu. Dle žalovaného žádný dluh, který měl být uznán, neexistoval. Právní úkon, na jehož základě došlo dne 28. 3. 1996 žalobcem (správcem HGNF) k převodu akcií SUT z HGNF na HBS, byl totiž absolutně neplatný. Pokyn k prodeji akcií SUT z portfolia HGNF měl učinit správce - žalobce zastoupený V. K. [REDACTED]. Společnost HBS byla vlastní burzovní společností harvardských fondů, kterou ovládal V. K. [REDACTED]. Jak vyplývá z trestního rozsudku MS Praha, HBS sama nerozhodovala, komu a za jakou cenu se akcie prodají, o tom zásadně rozhodoval ten, kdo pokyn HBS udělil, tj. za HIF i za žalobce V. K. [REDACTED]. Společnost HBS vznikla dne 11. 3. 1992, zakládajícím členem statutárního orgánu, konkrétně předsedou představenstva, byl V. K. [REDACTED]. Majoritním či jediným akcionářem HBS byly společnosti vlastně matkou V. K. [REDACTED]. HBS měla následně prodat akcie SUT dne 25. 6. 1996 společnosti Bruker Holdings Co, Limited (dále jen „Bruker“), která je jednou z kyperských společností, která je v majetku matky V. K. [REDACTED]. I na tyto transakce je tedy třeba nahlížet jako na absolutně neplatné, činěné ke škodě zúčastněných subjektů s cílem obohatit odsouzené. Navíc akcie SUT, které byly následně prodány na HBS (vystupovala jako zprostředkovatel i nabyvatel), nepocházely původně z HGNF, ale z HIF, kam byly opět nezákonně převedeny odsouzenými (mechanismus těchto převodů žalovaný ve svých podáních podrobně popsal, s tím, že nakonec žalobce/HGNF akcie SUT získal dne 20. 10. 1995 od HBS, vystupující jako převodce i zprostředkovatel). Žalobce tedy převáděl akcie, jejichž nebyl (HGNF) vlastníkem. Neplatná byla dle žalovaného též smlouva, kterou byly akcie HARMS převedeny z DAVENTREE na PMS a dle které byly prostředky za převod poukázány na účet žalobce. Společnost HARMS byla de facto ukradena z majetku SUT (tj. majetku žalovaného) společně s akciemi z majetku HIF a SUT (tj. majetku žalovaného) a zapláceno za to dostal někdo jiný - žalobce. U žalovaného zůstaly bezcenné akcie DAVENTREE. Navíc [REDACTED] V [REDACTED] nebyl oprávněn za společnost DAVENTREE převést akcie HARMS. Jak je opět podrobně popsáno v trestním rozsudku, veškeré úkony odsouzených, které činili na základě plných mocí nebo z pozice člena představenstva, způsobily škodu žalovanému a byly činěny výhradě ve prospěch subjektů, které patřily či stále patří oběma odsouzeným. K této činnosti používali jako prostředníky další společnosti (např. HBS), které byly a jsou v jejich vlastnictví. Dle žalovaného tedy veškeré právní úkony, které odsouzení činili, byly absolutně neplatné, neboť odsouzení jednali za subjekty na obou stranách smluv a úkony byly činěny ke škodě zastoupeného v rozporu se zákonem. Z tohoto důvodu je třeba nahlížet na veškeré převody majetku z žalovaného i žalobce jako na absolutně neplatné právní jednání. Stejně tak je třeba nahlížet jako na absolutně neplatné i na všechny další právní úkony činěné odsouzenými v letech následujících - minimálně až do roku 2003. Prapůvod veškerých finančních dispozic je však z útoků popsaných v trestním rozsudku - tak jak to ostatně uvádí i Vrchní státní zastupitelství v Praze (dále jen „VSZ Praha“) ve svém návrhu, aby zajištěné prostředky byly vydány žalovanému. Jako na absolutně neplatný je třeba nahlížet i na převod akcií mezi žalobcem a HBS, případné převzetí závazku HBS ze strany DAVENTREE (opět ovládané oběma odsouzenými), stejně jako na převod HARMS na PSM.

11. Dle žalovaného je tak možné shrnout, že

- [REDACTED] V [REDACTED] nebyl oprávněn a dopustil se trestného činu, když převáděl z HIF na subjekty Stratton a další subjekty bonitní cenné papíry českých společností, když tyto pak opět převedl zpět do SUT, poté do společnosti HARMS a poté tyto cenné papíry i společnost HARMS převedl na společnost DAVENTREE a v důsledku toho došlo ke splnutí a vzniku škody na majetku žalovaného - za tuto činnost byl odsouzen,
- [REDACTED] V [REDACTED] nebyl oprávněn uzavřít smlouvu o převodu akcií mezi DAVENTREE a PSM, kterým unikly společnost HARMS a cenné papíry z majetku žalovaného a dostaly se do dispozice [REDACTED] V [REDACTED] skrze společnost PSM, dceřinou společností DS,

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Dračková

- k úhradě ceny za převod společnosti HARMS V neoprávněně použil peněžní prostředky žalovaného, resp. výnos z trestné činnosti - z investice z Kantupanu,
- V. K nebyl oprávněn převádět akcie SUT a HIF ke škodě těchto fondů, nebyl oprávněn je převést ani do HGNF a odtud pak prostřednictvím své burzovní společnosti HBS na Bruker,
- V nebyl oprávněn za společnost DAVENTREE případně uznávat a převzít závazky HBS za HIF, žalobcem a HGNF,

neboť oba jednali ve zlé víře obohatit sebe a subjekty v jejich vlastnictví. Jednalo se o právní úkony absolutně neplatné. Žalobce tedy „prodával“ akcie, které se k němu dostaly na základě absolutně neplatných právních úkonů odsouzených. Žalobce nemohl být v dobře víře, neboť na obou stranách stáli odsouzení, kteří pokyny k prodeji akcií HIF udělovali. Žalobce nebyl vlastníkem akcií, a nemůže mu tedy náležet po právu ani kupní cena za prodej akcií. Vlastnické právo žalovaného k prostředkům se nemohlo promlčet.

12. Pokud se pak žalobce dovolává výsledků kontroly a rozhodnutí KCP, žalovaný namítl, že všechny závěry, ke kterým KCP dospívá, vycházejí pouze z dokumentů, které připravili oba odsouzení, zejména V. Tyto důkazy mohly být pouze účelově „vyrobeny“ pro účely zahájení řízení před KCP. Tomu napovídá i skutečnost, že důvodem kontroly bylo, že údajný závazek vůči podílníkům HGNF měl být zrušen a peníze měly být převedeny do majetku žalobce a např. ihned poté poslány do zahraničí opět ve prospěch některé ze společností odsouzených. KCP nezkoumala vlastnické právo k předmětným peněžním prostředkům, pouze bez dalšího učinila závěry z písemných podkladů dodaných a připravených odsouzenými.
13. Žalobce v reakci na doplněnou argumentaci odkazoval na rozdíl mezi investičními fondy/společnostmi (předchůdci žalovaného) a podílovými fondy. HGNF není právnická osoba s právní subjektivitou, ale podílový fond – účelový soubor majetku, jehož právní osobnost je dána výhradně v osobě žalobce. Žalobce tedy HGNF nezastupoval, ale v rámci svého majetku spravuje účetně odděleně společně majetek pro podílňiky HGNF, který byl do tohoto fondu získán, nicméně vlastnický jde o majetek žalobce. Žalobce a podílový fond HGNF neměly nic společného s investičními fondy a později společnostmi, které fúzovaly do žalovaného. Otázka akcionářství u žalobce nesouvisí s jeho postavením správce podílového fondu a výplatou podílňiků fondu. Žalobce spravoval a likvidoval vedle dosud nezlikvidovaného HGNF celou řadu dalších podílových fondů. Podílňiky HGNF je aktuálně cca 18 tis. osob. Celkové nároky podílňiků, které by měl žalobce vyplácet, činí 116 763 702,09 Kč, v jejich výši je zahrnuta právě částka soudní úschovy. Žalobce akcie zpeněžil cestou prodeje HBS na základě uzavřené smlouvy jako svůj majetek [jako majitel akcií byl veden v evidenci Střediska cenných papírů (dále jen „SCP“)] a měl od počátku povinnost vyplatit podílňiky HGNF. Žádný z orgánů činných v trestním řízení neshledal, že by předmětná částka pocházela z trestné činnosti nebo byla výnosem z ní, když z tohoto důvodu bylo zajištění zrušeno a trestní oznámení ve věci těchto peněžních prostředků podaná byla odložena. Žalovaný chce v rámci své pozice poškozeného v trestním řízení získat peněžní prostředky patřící jinému subjektu – žalobci. Rozhodně není pravda, že by žalovaný byl úhradou kupní ceny žalobci okraden. Připravít o majetek žalobce se naopak pokouší žalovaný, protože vůbec nezohledňuje, že žalobce získal akcie SUT jako majetek pro své podílňiky HGNF, který byl časově omezeného trvání do 31. 3. 1996 a neprodleně po tomto datu měl žalobce své podílňiky HGNF bez zbytečného odkladu vyplatit. Žalobce akcie před uplynutím této lhůty prodal, a proto kupní cena, která je nyní v úschově soudu, mu byla cíleně zaplácena jako protiplnění za akcie SUT, z něhož musí naplnit svoji povinnost k výplatě podílňiků. Pokud pak jde o řízení u KCP, jeho účelem byla právě snaha zabránit tehdejšímu statutárnímu vedení žalobce spjatému s odsouzeným V. K. aby peníze z prodeje akcií podílňiků HGNF z důvodu právního názoru o promlčení nároků podílňiků vůči žalobci nebyly vyplaceny jako výnos akcionářům žalobce, ale sloužily k uspokojení podílňiků HGNF. Jenom díky rozhodnutí KCP kupní cena akcií zůstala jako majetek oddělený od majetku žalobce a určený pro vypořádání podílňiků HGNF. Důkazy předkládal KCP V. který také pohledávku pro žalobce vymohl. V.

byl v rozhodné době likvidátor žalobce, který byl jmenován KCP. Naopak z rozkladu podaného proti rozhodnutí KCP vyplývá, že tehdejší představenstvo chtělo rozhodnutí KCP zvrátit, aby částka zaúčtovaná jako kupní cena prodaných akcií (nyní předmět úschovy) nemohla být plněna ve prospěch podílníků HGNF, ale byla využita bez omezení a závazku žalobce. Účelem řízení KCP byla ochrana podílníků HGNF a nikoli vyvedení kupní ceny do zahraničí.

14. Dále žalobce namítl, že podstata práva tvrzeného žalovaným spočívá nikoliv ve vlastnickém vztahu, ale v závazkovém vztahu. Žalovaný fakticky neobhájí vlastnické právo, ale právo závazkové, které je z úschovy uspokojitelné teprve na základě exekučního titulu k plnění jako postižení pohledávky. Ani toto právo však dle názoru žalobce žalovanému nesvědčí. Dle úpravy bezdůvodného obohacení v obč. zák. je legitimován k vydání bezdůvodného obohacení jen účastník neplatné smlouvy. Žalovaný nebyl účastníkem prodeje akcií ze dne 29. 3. 1996, a pokud by byla tato smlouva neplatná, s čímž žalobce nesouhlasí, nesvědčí právo na vydání bezdůvodného obohacení (vrácení kupní ceny) žalovanému.
15. Na základě provedeného dokazování učinil soud následující skutková zjištění.
16. Písemnou smlouvou ze dne 20. 6. 1996 se žalobce a Harvardská finanční společnost, a.s., Harvardská arbitrážní společnost, a.s., Harvardská kontrariánská společnost, a.s., Harvardská diamantová společnost, a.s., Harvardský spolek menších společností, a.s. a SUT v návaznosti na rozhodnutí svých valných hromad dohodli na sloučení do žalobce, který se stane univerzálním právním nástupcem slučovaných společností (*zjištěno ze smlouvy o sloužení ze dne 20. 6. 1996*).
17. DTR vznikla dne 5. 3. 1996, [redacted] D [redacted] M [redacted] a M [redacted] T [redacted]. Jediným společníkem DTR je žalovaný (*zjištěno z potvrzení kyberského Ministerstva energetiky, obchodu, průmyslu a cestovního ruchu ze dne 20. 12. 2017, výpisů z kyberského obchodního rejstříku ze dne 12. 8. 2021*).
18. V písemné dohodě ze dne 20. 8. 2018 deklarovali žalovaný a DTR, že peněžní prostředky ve výši 100 364 209 Kč, stran kterých jsou vedena řízení u OS Praha 2 pod sp. zn. [redacted] a u OS Praha 4 pod sp. zn. [redacted] náleží žalovanému, když se jedná o prostředky vyvedené ze majetku žalovaného trestnou činností V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] resp. výnos z takto vyvedených prostředků investovaných prostřednictvím DTR do Sidanco. Pro odstranění jakýchkoliv pochybností pak DTR uvedenou dohodou převedla předmětné prostředky na žalovaného, resp. převedla na žalovaného pohledávku na vydání těchto prostředků a veškeré nároky ve vztahu k těmto prostředkům, ať již by právní důvod nároku na jejich vydání měl být jakýkoliv. Dohodu za obě společnosti podepsali [redacted] M. [redacted] a M. T. [redacted] v případě žalovaného jako likvidátoři (*zjištěno z dohody ze dne 20. 8. 2018*).
19. Písemnou smlouvou ze dne 2. 2. 1996 převedla SUT na HARMS 1 387 552 ks akcií společnosti Spolana, a.s., 193 055 ks akcií společnosti Moravské naftové doly, a.s. a 1 241 710 ks akcií společnosti Biocel Paskov, a.s. Jako protihodnotu získala 55 mil. ks vlastních akcií společnosti HARMS. Smlouva byla uzavřena dle bahamského práva, za SUT ji uzavřel ředitel [redacted] V. [redacted] (*zjištěno ze smlouvy o převodu akcií ze dne 2. 2. 1996*).
20. Nedatovanou písemnou smlouvou prodala SUT společnosti DAVENTREE 9 995 ks akcií společnosti Union Lesní brána, 7 707 ks akcií společnosti VÚSU, 11 722 ks akcií společnosti Union Heřmanova hut', 9 151 ks akcií společnosti Intesunion, 32 517 ks akcií společnosti Avirunion, 101 372 ks akcií společnosti Glavunion, 8 909 ks akcií společnosti Skloexport a 54 999 999 ks akcií společnosti HARMS, a to za kupní cenu ve výši 7 378 492 000 Kč (kupní cen akcií HARMS byla 5 635 722 000 Kč, tj. 102,47 Kč/akcií). DAVENTREE smlouvou se souhlasem věřitelů převzala závazky SUT vůči jejím věřitelům [společnostem Stratton, Husky, Regila, Ras AI a různým podílovým fondům spravovaným žalobcem (HGNF mezi nimi nebyl)] v celkové výši 3 438 839 826,54 Kč a převedla na SUT 91 299 598 ks vlastních akcií v celkové ceně 4 506 402 654,22 Kč (tj. 49,36 Kč/akcií). Rozdíl mezi kupní cenou prodávaných akcií a převzatými

závazky spolu cenou akcií DAVENTREE ve výši 566 750 480,76 Kč měl být ze strany SUT doplacen na účet DAVENTREE vedený u HBS nejpozději do 30. 6. 1998. Převod prodávaných akcií u SCP měla zajistit HBS. Smlouva byla uzavřena dle zákona o cenných papírech a obchodního zákoníku, za SUT ji měl uzavřít předseda představenstva [REDACTED] V [REDACTED] za DAVENTREE je podepsána V. K. [REDACTED] (zjištěno z nedatované smlouvy o převodu cenných papírů).

21. L. Frank Chopin z advokátní kanceláře Chopin & Miller, USA, která je právním zástupcem Kantupanu, sdělil dne 29. 3. 2002 státnímu zástupci VSZ Praha a policejnímu vyšetřovateli, že Kantupan je kyperskou společností, která vznikla v roce 1996 a byla svými akcionáři využita k nabytí podílu v Sidancu a určitých dceřiných společnostech Sidanca. Kantupan měl od roku 1996 čtyři rovnodílné společníky, jedním z nich byla DTR. V prosinci 1996 Kantupan získal cca 45% podíl v Sidancu. V prosinci 1997 Kantupan prodal 10% podíl a v květnu 2001 prodal zbylý podíl v Sidancu za 600 mil. USD. Kupující při koupi zaplatil 90 mil. USD, zbytek byl zajištěn směnkou, která však již též byla uhrazena. Částka 90 mil. USD byla rovným dílem rozdělena mezi 4 společníky Kantupanu, z částky 22,5 mil. USD připadajících pro DTR bylo v souladu s jejím pokynem 800 tis. USD zasláno na účet DTR u banky na Kypru a 21,7 mil. USD bylo zasláno na úschovní účet [REDACTED] J [REDACTED] B [REDACTED] v ČR (zjištěno z přípisu ze dne 29. 3. 2002).
22. [REDACTED] V [REDACTED] jako [REDACTED] v přípisu ze dne 18. 4. 2002 adresovaném advokátní kanceláři Chopin & Miller, USA, udílel pokyny, jakým způsobem mají být poukázány prostředky, které v současné době vlastní jménem DTR společnost Kantupan, a to:
- 52 mil. USD na účet DTR v bance na Kypru,
 - 50 mil. USD ± zbývající zůstatek na účet HBS-S v Ľudové bance a.s. na Slovensku
 - 10 mil. USD na účet v bance v Londýně jako vklad do Provident Bank & Trust of Belize Ltd., jako další vklad do DTR
 - 5 mil. USD na účet v bance v Miami jako vklad do Atlantic International Bank, Ltd., jako další vklad do DTR
- (zjištěno z upravených konečných pokynů ze dne 18. 4. 2002).
23. Představenstvo DTR dne 4. 12. 2002 jednomyslně rozhodlo v souvislosti se založením 100% dceřině společnosti DTR s názvem HPH Cayman Ltd. (dále jen „HPH Cayman“) a následným založením Trustu o poskytnutí následujících prostředků v celkové výši 107 100 000 USD ve prospěch a/nebo na účet HPH Cayman v souvislosti s vydáním 107 100 000 ks akcií na jméno DTR:
- 20 179 234 USD uložených v ČR a zajištěných státními úřady,
 - 45 938 233 USD uložených na Slovensku u DS,
 - 40 982 533 USD uložených v bance na Kypru.
- Toto rozhodnutí představenstvo DTR potvrdilo dne 6. 12. 2002 po obdržení potvrzení od [REDACTED] B [REDACTED] (zjištěno ze zápisů ze zasedání představenstva DTR ve dnech 4. a 6. 12. 2002).
24. DTR přípisem ze dne 5. 12. 2002 s odkazem na částku 45 938 233 USD, kterou DS spravuje na její účet, dala DS neodvolatelný pokyn spravovat předmětnou částku nadále na účet společnosti Daventree Trustee Limited (dále jen jako „Daventree Trustee“). DS byla požádána o potvrzení tohoto pokynu, pokyn je za ni podepsán (zjištěno z přípisu ze dne 5. 12. 2002).
25. Písemnou smlouvou ze dne 9. 12. 2002 se společnost Daventree Trustee jako příkazce na jedné straně a DS jako zprostředkovatel na straně druhé dohodly, že DS bude na základě pokynů příkazce pro příkazce provádět správu peněžních prostředků a cenných papírů uložených na zvláštních účtech, které byly zřízeny zprostředkovatelem v jeho měně a kde se vedou peníze a cenné papíry příkazce odděleně od finančních prostředků jiných klientů. Za tuto činnost náležela DS odměna ve výši 0,75 % ročně z objemu spravovaných peněžních prostředků příkazce. Dodatkem ze dne 30. 12. 2002 bylo s účinností ode dne účinnosti původní smlouvy vypuštěno ujednání o odměně a bylo nahrazeno ujednáním, že příkazce souhlasí s tím, že zprostředkovatel může finanční prostředky zhodnocovat za účelem výnosu, který zůstává jeho příjmem. Dodatek stejného znění

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Dračková

pak společnosti uzavřeli znovu dne 20. 1. 2004. Smlouvu a dodatky uzavřeli T. Š. za Daventree Trustee a P. H. za DS, dodatek č. 2 za Daventree Trustee uzavřela též Ch. S. (zjištěno ze zprostředkovatelské smlouvy ze dne 9. 12. 2002, dodatku č. 1 ze dne 30. 12. 2002, dodatku č. 2 ze dne 20. 1. 2004).

26. Dne 7. 4. 2003 dal T. Š. za Daventree Trustee pokyn DS k provedení úhrady záloh na podíly za měsíc březen přes jednotlivé banky v ČR a SR v celkové částce 496 973,19 USD, a to na podkladě e-mailem zasláné databáze podílníků s konkrétními daty k úhradám (zjištěno z pokynu k výplatě záloh na podíly ze dne 7. 4. 2003).
27. DS v přípisu ze dne 5. 10. 2004 adresovaném slovenskému Ministerstvu vnitra uváděla, že finanční prostředky v cizí měně jsou v jejím účetnictví vedeny jako cizí zdroje, prostředky, které DS spravuje na základě mandátní smlouvy s Daventree Trustee. Právně s těmito prostředky DS disponuje na základě zmíněné mandátní smlouvy a pokynů příkazce. Dále DS v přípisu uváděla a platebními příkazy dokládala tři převody USD ze svého účtu na účet v české Union Bance, a.s., tyto však dle názoru soudu se zde řešenou věcí nesouvisí (zjištěno z přípisu ze dne 5. 10. 2004, platebních příkazů ze dnů 9. 1. a 17. 2. 2003).
28. Písemnou smlouvou ze dne 16. 12. 2004 se společnost Daventree Trustee jako příkazce na jedné straně a DS jako zprostředkovatel na straně druhé dohodly, že DS bude na základě pokynů příkazce pro příkazce provádět správu peněžních prostředků a cenných papírů uložených na zvláštních účtech, které byly zřízené zprostředkovatelem v jeho měně a kde se vedou peníze a cenné papíry příkazce odděleně od finančních prostředků jiných klientů. DS měla v dohodě s Daventree Trustee zhodnocovat volné finanční prostředky s tím, že 20 % výnosů z tohoto zhodnocení (min. 155 tis. USD, max. 180 tis. USD) patří DS a zbytek patří Daventree Trustee a bude přičítán ke spravovaným prostředkům. Touto smlouvou byla zrušena předcházející smlouva ze dne 9. 12. 2002. Smlouvu uzavřeli T. Š. za Daventree Trustee a P. H. za DS (zjištěno ze zprostředkovatelské smlouvy ze dne 16. 12. 2004).
29. Policie ČR usnesením ze dne 21. 1. 2008 odložila věc trestních oznámení na skupinu osob (mj. Š. V. či J. Š.), které se měly dopustit trestného činu tím, že zorganizovaly a na základě smluv uzavřených na Kypru dne 4. 12. 2002 provedly založení tzv. Trustu I a ze dne 6. 2. 2003 tzv. Trustu II, kam následně převedly finanční prostředky ve výši celkem 114,5 mil. USD pocházející z prodeje akcií společnosti Sidanco (Trust I) a kupony Azerbajdžánské privatizace (Trust II), neboť nejde o podezření z trestného činu a není na místě věc vyřídit jinak. Soud ponechává stranou závěry policejního orgánu o nenaplnění znaků trestněprávní odpovědnosti zainteresovaných osob, za podstatný pro zde projednávanou věc však považoval popis založení a fungování Trustů obsažený v odůvodnění usnesení. K tomu policejní orgán uvedl, že právní vztahy týkající se Trustů vznikly na základě smlouvy uzavřené v zahraničí mezi dvěma zahraničními subjekty, které si jako rozhodné právo zvolily právo Kyperské republiky. Trust I i Trust II jsou konstruovány obdobně. V obou případech vložila DTR svůj majetek jako vklad do společnosti HPH Cayman, která následně zřídila z tohoto majetku Trust I a Trust II. Vznikem Trustů přestaly být vložené prostředky majetkem HPH Cayman a získaly povahu zvláštního fondu, který je ve své podstatě vlastněn společně všemi oprávněnými osobami. Ty mohou uplatňovat svá oprávnění na výplatu svého podílu vůči společnosti Daventree Trustee (správci), který je oprávněna tyto prostředky držet a nakládat s nimi. Výše výplaty je stanovena podílem na majetku příslušného Trustu o velikosti odpovídající poměru akcií žalovaného. Žalovaný, ani žádná z jeho dceřiných společností, nemá k majetku v Trustech žádné (věcné ani obligační) právo (zjištěno z usnesení ze dne 21. 1. 2008, ČTS: [redacted]).
30. Usnesením státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze (dále jen „MSZ Praha“) ze dne 17. 3. 2008 byla jako nedůvodná zamítnuta stížnost tehdejšího likvidátora žalovaného, jako jedné z osob podávajících trestní oznámení, proti poslední uvedenému usnesení policejního orgánu. Státní zástupce v odůvodnění uvedl s výhradou, že pro svůj závěr vychází převážně

z výpovědí osob, nikoli ověřených autentických účetních dokladů, že DAVENTREE byla vlastníkem akcií společnosti DTR, tato společnost byla vydávána jako směnečný ručitel DAVENTREE. Na základě neuhrazených směnek a z titulu zástavní smlouvy mezi DAVENTREE a žalovaným byly akcie DTR převedeny do vlastnictví žalovaného, a tím se žalovaný stal 100% akcionářem DTR. DTR měla údajně 25% podíl ve společnosti Kantupan. Společnost Kantupan vlastnila akcie, které představovaly 44,15 % podílu v ruské společnosti Sidanco, která byla zaměřena na průzkum obnovy a těžbu ropy. Koncem roku 1977 Kantupan prodává 5 % podílu ve společnosti Sidanco za částku 242 455 088 USD, přičemž včetně dalšího protiplnění ve výši 57 469 000 USD tak Kantupan obdržel 299 924 085 USD. Zbylé akcie představující 40,15 % podílu ve společnosti Sidanco pak Kantupan prodává koncem května 2001 za cenu 600 000 000 USD a spolu s částkou 30 375 000 USD za neprovedení platby předem pak Kantupan obdržel 630 375 000 USD. Celkem tedy za prodej akcií na společnosti Sidanco obdržela společnost Kantupan částku 930 299 085 USD. Z této částky byla do společnosti DTR a společnosti Daventree Resources LTD v Belize převedena částka 151 613 596 USD. Trust I byl založen 4. 12. 2002 mezi HPH Cayman jako zakladatelem, Daventree Trustee jako správcem a J. Š. [redacted] jako protektorem. Těmi, kdo byly určeny jako osoby mající z Trustu I prospěch, byli akcionáři žalovaného a jejich podíl na majetku Trustu I byl odvozen od jejich podílu na základním kapitálu žalovaného. Z počátku byl majetek Trustu I tvořen peněžními prostředky ve výši 107,1 mil USD, v lednu 2003 byl navýšen o dalších 7,4 mil USD na celkovou částku 114,5 mil. USD, což představovalo hodnotu jednoho podílu 6,90 USD. Akcionáři, kteří projeví zájem, byli vyplaceni. Od počátku do konce roku 2004 bylo vyplaceno 45,4 mil. USD, tato skutečnost byla doložena. Trust II byl založen na stejných principech dne 6. 2. 2003 stejnými subjekty, pouze s tím rozdílem, že majetkem nebyly finanční prostředky, ale akcie společnosti Daventree Resources Limited se sídlem v Belize, byl zde soustředěn majetek např. z ázerbájdžánské privatizace - kupóny, akce Union Lesní brána, a.s., Intensunion, a.s., VÚSU, a.s., pohledávka za DAVENTREE, pohledávka za Union lesní brána, a.s., výnosy z žaloby v New Yorku proti republice Ázerbajdžán apod. a částečně i finanční prostředky. Trust má povahu právního vztahu, kdy jeho zakladatel převede majetek na svěřenského správce, který se stane jeho vlastníkem a zavazuje se tento majetek spravovat ve prospěch oprávněných osob (beneficientů). Majetek pak již nevystupuje v majetku zakladatele, ale ekvitem vlastníkem se stává oprávněná osoba, která má po dobu existence Trustu právo na užitek plynoucí z majetku Trustu a po skončení doby trvání Trustu i na jeho podstatu. Trust spravuje svěřenský správce, kterým může být fyzická osoba nebo specializované právnické osoby (banky nebo právní firmy), svěřenský správce zpravidla podléhá dohledu protektora, který ho kontroluje, zda dodržuje přání zakladatele. Posuzované Trusty vznikly na základě práva Kyperské republiky. V obou případech společnost DTR vložila svůj majetek jako vklad do společnosti HPH Cayman, která následně zřídila z tohoto majetku Trust I a II. Státní zástupce pak stejně jako policejní orgán uvedl, že vznikem Trustu přestaly být vloženy prostředky majetkem HPH Cayman a získaly povahu zvláštního fondu, který je vlastněn všemi oprávněnými osobami, ale ty mohou uplatňovat svá oprávnění na výplatu svého podílu vůči společnosti Daventree Trustee - správci, který je oprávněn tyto prostředky držet a nakládat s nimi. Žalovaný, ani žádná z jeho dceřiných společností nemá k majetku v Trustech žádná práva. Došlo tím ke snížení majetku v DTR a snížením hodnoty akcií, které byly v majetku žalovaného. Pokud by se smlouvy o Trustech posuzovaly podle českého práva, mohly by být i v rozporu se zákonem ve smyslu § 178 odst. 2, 6 obch. zák. - vyplácení prostředků dceřině společnosti žalovaného jeho akcionářům, aniž by představovaly dividendu ze zisku žalovaného - je obcházen zákaz vracení vkladů. Trusty však byly založeny podle kyperského práva (zjištěno z usnesení ze dne 17. 3. 2008, sp. zn. [redacted]).

31. Svědek [redacted] M. [redacted] při výsleších na policii na Slovensku dne 18. 8. 2004 uvedl, že je od roku 1992 [redacted] Plastiky, asi od roku 1993 též [redacted] DS je majoritním akcionářem Plastiky, která v roce 2000 odkoupila PSM. PSM je tak 100% dcerou Plastiky. Bylo zvykem, že [redacted] Plastiky byly jednateli dceřiných firem, svědek tak byl od roku 2000 jednatel PSM. Koupě akcií HARMS proběhla tak, že si svědka zavolal jeho nadřízený [redacted] J. [redacted]

Š. [redacted] (Harvard Group a [redacted] Plasty) s tím, že bylo vhodné, aby PSM podepsala takovou transakci, a že jí na to po podpisu smlouvy budou poukázány prostředky. Smlouvu svědkovi předložil k podpisu [redacted] Š. [redacted] zda byla v době jeho podpisu již podepsána zástupcem protistrany, si svědek nepamatoval. Až následně se mu dostalo do dispozice pověření DAVENTREE ze dne 8. 11. 2002 pro [redacted] V. [redacted] Kdo akcie oceňoval, svědek nevěděl, v HARMS měl být zpracován audit a ke smlouvě se uzavíral dodatek s tím, že se cena dle auditu může změnit. Peníze na nákup akcií následně přišly od DS, odkud DS tyto prostředky získala, svědek nevěděl. Peníze přišly na základě ústní dohody o půjčce mezi [redacted] Š. [redacted] a [redacted] H. [redacted] z DS, v PSM byly zaúčtovány jako záloha na podíl v HARMS. Svědek pak peníze dle smlouvy poukázal na účet žalobce. Byla k tomu sepisována dohoda o úhradě dluhu a svědek vystavoval směnku. Dohoda se dle svědka podepisovala v Bratislavě a předložil mu ji [redacted] Š. [redacted] Po koupi akcií byl svědek představenstvem Plasty jmenován [redacted] HARMS, druhým [redacted] měl být J. P. [redacted] kterému svědek udělil plnou moc k výkonu akcionářských práv. Sám svědek o HARMS nic nevěděl (o její činnosti, majetku, akcionářské struktuře, členech představenstva, zaměstnancích), nikdy nebyl v jejím sídle. V roce 2003 si svědka zavola [redacted] Š. [redacted] s tím, že mu nebylo známe pozadí provedené transakce, neznal všechny detaily a souvislosti, a že proto akcie HARMS prodají zpět DAVENTREE a peníze vrátí DS. Tak se dle svědka i stalo, k čemuž při výslechu předkládal doklady. Dle svědka se v případě DAVENTREE a Daventree Resources Ltd. jedná o tu samou společnost. Po zpětném prodeji akcií svědek přestal být ředitelem HARMS. O Trustech a převodu majetku do Trustů z dceřiné společnosti žalovaného nebylo svědkovi ničeho známo (zjištěno z protokolu o výslechu svědka ze dne 18. 8. 2004, č. p. [redacted]).

32. Svědek [redacted] J. [redacted] Š. [redacted] při výsleších na policii na Slovensku ve dnech 22. 9. a 23. 9. 2004 uvedl, že se účastnil založení Trustů I a II a až do 2. 7. 2003 vykonával funkci protektora, kdy jeho úlohou byla kontrola ředitelů Trustů (vycházel z referencí [redacted] Š. [redacted]). Do Trustu I byly přesunuty prostředky z prodeje Sidanca, oba trusty byly určeny pro výplatu podílníkům žalovaného. Svědkovi byla známa smlouva mezi DAVENTREE a PSM o prodeji akcií HARMS. Smlouvu připravil [redacted] V. [redacted] a jejím účelem byl dočasný přesun hlasovacích práv v žalovaném, neboť HARMS byla cca 5% akcionářem žalovaného. Účast PSM na této transakci navrhl [redacted] V. [redacted] svědek, PSM je 100% dcera Plasty, ve které byl svědek [redacted] Ve smlouvě uvedenu kupní cenu navrhl [redacted] V. [redacted] nebyla to cena konečná a byla řešena formou dodatku podle výsledku auditu společnosti HARMS, který v době podpisu smlouvy nebyl hotový. PSM si na nákup akcií HARMS půjčila, svědek si však již nevzpomínal od koho. PSM akcie následně prodala do Trustu II za stejnou cenu, za jakou je koupila (zjištěno z protokolu o výslechu svědka ze dne 22. 9. 2004, č. p. [redacted]).
[redacted] protokolu o výslechu svědka – pokračování ze dne 23. 9. 2004, č. p. [redacted]).
33. Svědkyně Z. [redacted] Š. [redacted] při výsleších na policii na Slovensku dnech 22. 9. 2004 uvedla, že působí asi od roku 1997 jako [redacted] v DS, asi v letech 2001-2004 byla též [redacted] působila též jako [redacted] HBS-S. DS vlastnila akcie Plasty. Svědkyně uvedla, že DS měla uzavřenou smlouvu s nějakou kyperskou společností, předmětem smlouvy bylo vyplácení peněz akcionářům harvardských fondů v ČR prostřednictvím DS. Od této kyperské společnosti přišly prostředky ve výši několika desítek milionů USD. Dle sdělení [redacted] H. [redacted] se jednalo o peníze z legálních zdrojů, jejich původ byl opakovaně prověřován slovenskou policií s negativním výsledkem. Peníze byly na pokyn [redacted] Š. [redacted] z českého Harvardu zasílány akcionářům v ČR. O Trustech a penězích z Trustů nebylo svědkyni nic známo. Svědkyni bylo známo, že nějaké peníze přišly na účet HBS-S, měly být vypláceny akcionářům v ČR, jestli se tak stalo, nebylo svědkyni známo. O převodech USD od DS na účet PSM nebylo svědkyni nic známo (zjištěno z protokolu o výslechu svědka ze dne 22. 9. 2004, č. p. [redacted]).
34. Svědek [redacted] T. [redacted] Š. [redacted] v různých obdobích člen statutárních orgánů či ředitel žalovaného, DTR, Daventree Trustee při výsleších na policii v ČR či na Slovensku ve dnech 16. 2. 2005,

6. 5. 2008, 31. 7. 2008, 20. 8. 2008 popsal založení a činnost Trustů I a II, subjekty podílející se na jejich založení a původ majetku do nich vloženého tak, jak toto bylo následně popsáno v usnesení MSZ Praha ze dne 17. 3. 2008, sp. zn. [REDAKCE]. Do Trustu I byly vloženy prostředky pocházející z prodeje podílu v Sidanco, výplata podílníků probíhala prostřednictvím DS, na jejíž účet byly za tím účelem poukázány prostředky Trustu I, resp. na jejímž účtu se prostředky v té době ještě ve vlastnictví DTR nacházely již před založením Trustu I (*zjištěno z protokolu o výsledku svědka ze dne 16. 2. 2005, [REDAKCE] protokolů o výsledku svědka - pokračování ze dnů 6. 5. 2008, 31. 7. 2008, 20. 8. 2008* [REDAKCE]).

35. Svědek [REDAKCE] P [REDAKCE] H [REDAKCE] DS od roku 1996, při výsleších na policii na Slovensku ve dnech 17. 3. a 8. 4. 2010 uvedl, že prostředky ve výši 45 938 233 USD, zmiňované v zápisech ze zasedání představenstva DTR ze dnů 4. a 6. 12. 2002, byly původně na účtu HBS-S a v roce 2002 byly poukázány na účty DS (35 095 000 USD dne 9. 9. 2002 a 10 766 308 USD dne 18. 9. 2002). DTR pak dne 5. 12. 2002 vystavila doklad, že tyto prostředky neodvolatelně patří Daventree Trustee. DS pak na základě smluv s Daventree Trustee ze dne 9. 12. 2002 včetně dvou dodatků a ze dne 16. 12. 2004 prováděla a stále provádí správu předmětných prostředků a plní pokyny Daventree Trustee (svědek příkladmo předložil pokyn [REDAKCE] Š [REDAKCE] ze dne 7. 4. 2003, kdy na základě takovýchto pokynů DS prováděla výplaty podílníků Trustu I). V souvislosti s touto činností si DS plnila všechny ohlašovací povinnosti vůči Národní bance Slovenska, daňové povinnosti atd. Dle účetní závěrky za rok 2018 vykazovala závazky ve výši 596,858 mil. SK, zahrnující i závazky vůči Daventree Trustee. V době výsledků se měly v úschově DS nadále nacházet prostředky ve výši cca 24 mil. USD. Část z nich byla na účtu DS, část ve formě krátkodobých půjček v rámci skupiny DS (společnosti, které jsou majetkově spřízněné s DS, její dcery apod.). Se žalovaným nebyla DS nikdy ve smluvním vztahu (*zjištěno z protokolu o výsledku svědka ze dne 17. 3. 2010, ČVS: [REDAKCE] protokolu o výsledku svědka - pokračování ze dne 8. 4. 2010, č. p. ČVS: [REDAKCE]*).
36. DS v přípisu ze dne 13. 6. 2013, kterým reagovala na zahájení exekuce ve věci oprávněného – žalobce a povinného – [REDAKCE] V [REDAKCE] a žádost soudního exekutora JUDr. Jakubce, Exekutorský úřad Bratislava, uvedla, že eviduje závazek vůči společnosti Daventree Trustees, jak je to uváděno v účetních závěrkách DS ověřených auditorem. Na základě řádně uzavřené a platné smlouvy vykonávala DS na pokyn Daventree Trustees výplaty pro podílníky Trustu, kteří jsou totožní s akcionáři žalovaného. DS vyplatila více jak 118 tisíc podílníků Trustu, tedy akcionářů žalobce, kdy celková vyplacená suma byla 45 133 350,72 USD. Tato skutečnost byla potvrzena též usnesením MSZ Praha, ze dne 17. 3. 2008, sp. zn. [REDAKCE] které uvedené skutečnosti prověřovalo na základě stížnosti žalobce. Konstatování státního zastupitelství jednoznačně potvrzuje, že prostředky vložené do Trustu nejsou majetkem žalovaného a jedinými beneficienty Trustu jsou akcionáři žalovaného podle výše svého podílu na majetku skrz vlastnictví akcií společnosti žalovaného (*zjištěno z přípisu ze dne 13. 6. 2013*).
37. Policie ČR usnesením ze dne 3. 10. 2017 odložila věc podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry dle § 248 odst. 1, odst. 4 tr. zákona, kterého se měl dopustit [REDAKCE] T [REDAKCE] Š [REDAKCE] mj. založením Trustu I, do kterého byly vloženy prostředky získané z investice do Sidanco (v usnesení je popsána mj. cesta části výnosu z investice do Sidanco ve výši 45 938 233 USD od Kantupanu, přes HBS-S až na účty DS), a uzavřením smlouvy o správě svěřených finančních prostředků mezi Daventree Trustee a DS, čímž byly prostředky vyvedeny mimo dosah DTR. Policejní orgán dospěl k závěru, že uvedeným jednáním byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty uvedeného trestného činu, trestní stíhání je však promlčeno (*zjištěno z usnesení ze dne 3. 10. 2017, č. j. [REDAKCE]*).
38. Písemnou smlouvou ze dne 1. 3. 1993 se žalobce (jako zakladatel a správce HIF a Harvardských podílových fondů), zastoupený V. K [REDAKCE] a HIF jako komitent na jedné straně a HBS jako komisionář na straně druhé dohodli, že HBS bude na základě písemných pokynů komitenta vlastním jménem a na účet komitenta zařizovat pro komitenta nákup a prodej cenných papírů.

Za tuto činnost náležela HBS úplata ve výši 3 % z objemu obstaraných obchodů. Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou s účinností od 1. 3. 1993. Dodatkem ze dne 1. 1. 1994 bylo s účinností od téhož dne změněno ujednání o úplatě tak, že komisionářovi náleží úplata ve výši 1 % z objemu obstaraných obchodů (*zjištěno ze smlouvy komisionářské o obstarání koupě a prodeje cenných papírů ze dne 1. 3. 1993, dodatku ze dne 1. 1. 1994*).

39. Dne 26. 3. 1996 oznamovala HBS HGNF, že na základě jeho objednávky provedla dne 15. 3. 1996 prodej 60 ks akcií Sepap Štětí a.s. za částku 97 200 Kč. Provize činí 972 Kč a k platbě je 96 228 Kč (*zjištěno z oznámení o provedení prodeje cenných papírů ze dne 26. 3. 1996*).
40. Dne 2. 4. 1996 oznamovala HBS HGNF, že na základě jeho objednávky provedla dne 28. 3. 1996 prodej 262 947 ks akcií SUT za částku 134 891 811 Kč. Provize činí 1 348 918 Kč a k platbě je 133 542 893 Kč (*zjištěno z oznámení o provedení prodeje cenných papírů ze dne 2. 4. 1996*).
41. Dne 17. 4. 1996 oznamovala HBS HGNF, že na základě jeho objednávky provedla dne 26. 2. 1996 prodej 10 ks akcií Sepap Štětí a.s. za částku 16 250 Kč. Provize činí 163 Kč a k platbě je 16 087 Kč (*zjištěno z oznámení o provedení prodeje cenných papírů ze dne 17. 4. 1996*).
42. V písemné dohodě ze dne 15. 7. 1996 žalobce a DAVENTREE konstatovali, že žalobce má za DAVENTREE ke dni 30. 6. 1996 uznanou pohledávku ve výši 133 655 208 Kč a současně závazek k bývalým podílníkům HGNF k výplatě podílů v hodnotě úhrnu závazku DAVENTREE vůči žalobci. Žalobce uzavřel mandátní smlouvu s HBS jako obchodníkem s cennými papíry, jejímž předmětem je zajištění výplaty podílů bývalým podílníkům HGNF. DAVENTREE se pak v této dohodě zavázala poukázat na účet žalobce prostředky určené k výplatě uvedených podílníků, a to v souladu s požadavkem HBS tak, jak budou bývalí podílníci uplatňovat u HBS nárok na výplatu podílů. Dohoda byla uzavřena na dobu neurčitou s tím, že její platnost skončí dnem úplné úhrady závazku DAVENTREE k žalobci. Dohodu za žalobce uzavřel [REDACTED] [REDACTED] I [REDACTED] K [REDACTED] a za DAVENTREE ji uzavřela [REDACTED] I [REDACTED] I [REDACTED] (*zjištěno z dohody o vypořádání závazku ze dne 15. 7. 1996*).
43. DAVENTREE v dopisu ze dne 22. 5. 2002, adresovaném likvidátorovi žalobce [REDACTED] V [REDACTED] uvedla, že uznává dluh ve výši 100 384 309,10 Kč, auditori v současné době pracují na účetnictví DAVENTREE, DAVENTREE je připravena změnit strukturu svého majetku z důvodu nedostatku finančních prostředků a v blízké budoucnosti navrhne žalobci, jak by mohl být dluh splacen. Kdo dopis podepsal, není strojově uvedeno, připojený podpis je však podobný podpisu I [REDACTED] I [REDACTED] na dohodě o vypořádání závazku ze dne 15. 7. 1996 (*zjištěno z dopisu nazvaného „Uznání dluhu – POHLEDÁVKA“ ze dne 22. 5. 2002*).
44. Písemnou smlouvou ze dne 12. 9. 2002 prodala DAVENTREE společnosti PSM 54 999 999 ks akcií společnosti HARMS za kupní cenu ve výši 100 364 209,10 Kč. Kupní cena měla být zaplacená převzetím pasiv v částce 100 364 209,10 Kč, založených na účtu DAVENTREE splatných žalobci. Kopie smlouvy týkající se převzetí uvedených pasiv měla být připojena jako příloha smlouvy (*pozn. soudu: tato příloha nebyla v rámci dokazování předložena*). Ve smlouvě bylo konstatováno, že popsaná forma platby kupní ceny vyžaduje souhlas likvidátora žalobce. Pokud by takový souhlas nebyl udělen do 31. 12. 2002, měla být kupní cena zaplacená ve třech splátkách. Písemným dodatkem ze dne 20. 11. 2002 byla sjednána možná úprava kupní ceny akcií v závislosti na čisté hodnotě aktiv společnosti HARMS dle auditorské zprávy za rok 2001. V případě nižší hodnoty aktiv o více než 10 % oproti částce 100 364 209,10 Kč měla PSM na sebe převzít pouze příslušnou část dluhu, který má DAVENTREE vůči žalobci, v případě vyšší hodnoty aktiv o více než 10 % oproti částce 100 364 209,10 Kč měla PSM rozdílně vyplatit DTR jako nejbližšímu věřiteli DAVENTREE Smlouvu i dodatek za DAVENTREE uzavřel [REDACTED] V [REDACTED] na základě plné moci, za PSM je uzavřel I [REDACTED] M [REDACTED] s tím, že dodatek je opatřen razítkem společnosti Plastika (*zjištěno ze smlouvy o koupi akcií ze dne 12. 9. 2002, doplňku ze dne 20. 11. 2002*).

45. Dne 8. 11. 2002 se konalo zasedání představenstva DAVENTREE, na kterém [redacted] V [redacted] (vystupující na základě plné moci od V. K. [redacted]) informoval o dluhu společnosti vůči žalobci ve výši cca 3,3 mil. USD a o dohodě, kterou učinil s PSM, s tím, že PSM převezme a uhradí předmětný dluh oproti tomu, že na ní DAVENTREE převede všechny akcie HARMS, které vlastní. Představenstvo jednomyslně schválilo převod všech akcií HARMS na PSM oproti úhradě dluhu ve výši cca 3,3 mil. USD vůči žalobci ze strany PSM. [redacted] V [redacted] byl představenstvem pověřen uzavřít příslušnou smlouvu (*zjištěno ze zápisu ze zasedání představenstva DAVENTREE dne 8. 11. 2002*).
46. [redacted] V [redacted] jako likvidátor žalobce udělil dne 16. 12. 2002 písemný souhlas, aby PSM převzala dluh DAVENTREE vůči žalobci ve výši 100 384 309,10 Kč. Souhlas byl udělen s rozvazovací podmínkou, tj. že PSM neuhradí předmětný dluh připsáním uvedené částky na účet žalobce u Union banky, a.s. nejpozději do 15. 2. 2003. Souhlas byl uvedeného dne podepsán v Praze (strojově předepsáno) (*zjištěno ze souhlasu s převzetím dluhu ze dne 16. 12. 2002*).
47. V návaznosti na udělený souhlas uzavřeli žalobce a PSM dne 16. 12. 2002 písemnou dohodu, ve které PSM prohlásila, že převzatý dluh považuje za svůj a činí jej nesporným co do důvodu i výše, a zavázala se jej uhradit nejpozději do 15. 2. 2003 na účet žalobce u Union banky, a.s. Závazek převzatý touto dohodou ze strany PSM byl zajištěn směnkou vlastní vystavenou dne 16. 12. 2002 a splatnou k 15. 2. 2003, kdy směnečný dluh byl současně avalován [redacted] PSM [redacted] I [redacted] M [redacted]. Dohodu uzavřeli za žalobce [redacted] V [redacted] likvidátor, a za PSM [redacted] M [redacted]. Dohoda byla podepsána a směнка vystavena v Nitre (ručně vypsáno) (*zjištěno z dohody o úhradě dluhu ze dne 16. 12. 2002, směnky ze dne 16. 12. 2002*).
48. Dne 6. 2. 2003 byla na účet PSM u Tatra banky, a.s. připsána částka 5 123 748,50 USD od DS (*zjištěno z výpisu z účtu*).
49. Na základě příkazu ze dne 10. 2. 2003 byla na účet žalobce u Union banky, a.s. dne 12. 2. 2003 připsána od PSM částka 100 384 309 Kč (ekvivalent částky 3 426 085,63 USD odepsaných z účtu PSM u Tatra banky, a.s.) (*zjištěno z platebního příkazu do zahraničí ze dne 10. 2. 2003, debetního avíza k zahraniční platbě ze dne 10. 2. 2003, avíza o platbě ze zahraničí ze dne 12. 2. 2003*).
50. K výzvě Union banky, a.s. ze dne 10. 3. 2002 sdělil [redacted] V [redacted] dne 17. 3. 2002, že platebním titulem došlé zahraniční platby v částce 100 348 309 Kč, připsané na účet žalobce dne 12. 2. 2003, je pohledávka žalobce vzniklá z prodeje cenných papírů (*zjištěno z přípisů ze dnů 10. a 17. 3. 2002*).
51. Na základě smlouvy ze dne 17. 3. 2003 zřídila ČSOB pro žalobce běžný účet č. [redacted] (*zjištěno ze smlouvy o ČSOB firemním kontu*).
52. Na základě smlouvy ze dne 21. 3. 2003 zřídila ČSOB pro žalobce termínovaný vkladový účet s individuální sazbou č. [redacted]. Žalobce se zavázal převést na takto zřízený účet téhož dne částku 115 737 831,90 Kč z výše uvedeného firemního konta a tuto tam ponechat po dobu 1 měsíce (*zjištěno ze smlouvy o účtu ČSOB termínovaný vklad s individuální úrokovou sazbou*).
53. Policie ČR usnesením ze dne 28. 7. 2003 rozhodla v trestním řízení vedeném vůči V. K. [redacted] a [redacted] V [redacted] dle § 79a odst. 1 trestního řádu o zajištění peněžních prostředků ve výši 100 364 209,10 Kč uložených jako termínovaný vklad na bankovním účtu žalobce č. [redacted] vedeném u ČSOB. Usnesením byla zakázána jakákoliv dispozice s peněžními prostředky nacházejícími se na uvedeném účtu až do výše zajištění, s výjimkou výkonu rozhodnutí. Zajištěné prostředky se na účet č. [redacted] dostaly tak, že shora uvedená částka 100 384 309 Kč došla na účet žalobce u Union banky, a.s. od PSM byla dne 20. 2. 2003 celá převedena na účet žalobce u Komerční banky, a.s. Z tohoto účtu byla dne 21. 3. 2003 převedena částka 115 737 831,90 Kč na firemní konto žalobce u ČSOB, ze kterého pak byla celá tato částka převedena na termínovaný vkladový účet žalobce u ČSOB. Termínovaný vklad byl po uplynutí sjednané měsíční lhůty obnoven, pouze uložená částka byla snížena o 800 000 Kč, které byly převedeny zpět na firemní konto. Po popisu převodů akcií mezi SUT, HARMS, DAVENTREE

a PSM dospěl policejní orgán k závěru, že zajištěná částka na účtu žalobce představuje prostředky získané DAVENTREE za prodej akcií HARMS, a tedy výnos z trestné činnosti V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] v důsledku které došlo ke snížení hodnoty portfolia SUT a posléze žalovaného (zjištěno z usnesení ze dne 28. 7. 2003, [redacted]).

54. Usnesením VS Praha ze dne 22. 8. 2003 byla jako nedůvodná zamítnuta stížnost likvidátora žalobce proti usnesení policejního orgánu, když nebyla jako dostatečná uznána jeho argumentace o získání předmětných prostředků pro účely výplaty podílníků HGNF. VS Praha zdůraznil, že pro vydání rozhodnutí o zajištění postačuje jen určitá vyšší míra pravděpodobnosti, že zajišťované prostředky jsou (v daném případě) výnosem z trestné činnosti, která pak z dosavadních zjištění policejního orgánu vyplývá. Rozhodnutím o zajištění nejsou prostředky majiteli odebírány, ale je pouze po dobu trvání zajištění omezena dispozice s nimi a učiněný závěr o výnosu z trestné činnosti bude dále prověřován (zjištěno z usnesení ze dne 22. 8. 2003, sp. zn. [redacted]).
55. Státní zástupce VSZ Praha i s odvoláním na stanovisko policejního orgánu ze dne 10. 11. 2004 usnesením ze dne 19. 11. 2004 zamítl žádost likvidátora žalobce o zrušení nebo omezení zajištění. Zrekapituloval shora popsané převody akcií HARMS až na PSM a úhradu pohledávky žalobce, která byla původně pohledávkou za jeho obchodníkem s cennými papíry – HBS, a dodal, že vyšetřováním bylo zjištěno, že PSM se na transakce neúčastnila samostatně, ale k jejímu provedení použila dočasně a účelově od jiných společností poskytnuté finanční zdroje. Dokazováním bylo též zjištěno, že PSM akcie HARMS následně převedla na společnost Daventree Resources Ltd. Belize, kterou v zahraničí opět řídí V. K. [redacted]. Dle státního zástupce tak zajištěné prostředky představují kupní cenu za akcie HARMS, kdy transformace majetku SUT do akcií HARMS ke škodě SUT je předmětem stíhané trestné činnosti V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] a tyto akcie tak reprezentují hodnoty, které byly trestnou činností získány. Jsou-li pak stejné akcie předmětem dalších operací, je třeba takové operace posuzovat jako přímo navazující na stíhanou trestnou činnost a reálný výnos z nich lze důvodně považovat za část výnosu z trestné činnosti, který má původ v majetku ve vlastnictví žalovaného. Dále státní zástupce uvedl, že likvidátorem namítaný důvod platby zajištěného obnosu, tj. splnění závazků vůči podílníkům HGNF a vyplývajících z likvidace společnosti žalobce je sice oprávněný, není to však důvod, který by sám o sobě mohl vyloučit souvislost zajištěného obnosu se stíhanou trestnou činností, která je pro rozhodnutí o zajištění určující. Vlastní využití zajištěného obnosu v rámci likvidace bylo fakticky proveditelné již v době výrazně předcházející zajištění. Zajištění bylo vykonáno dne 28. 7. 2003, likvidátor však předmětnou platbu přijal již 12. 2. 2003 a poté obnos převáděl přes více účtů u různých peněžních ústavů, aniž by k výplatě podílníků z likvidačního zůstatku vůbec přikročil. Tato skutečnost byla dokonce předmětem správního řízení a byla likvidátorovi vytýkána v rozhodnutí KCP ze dne 21. 5. 2003, č. j. [redacted] což svědčí o tom, že likvidátor tak docela v zájmu podílníků nepostupoval a pouze tímto zájmem účelově argumentuje. Z tohoto rozhodnutí dále vyplývá, že stěžovatelem, resp. likvidovanou společností původně nebylo o závazcích vůči podílníkům vůbec účtováno s tím, že tento závazek je promlčen (zjištěno z usnesení ze dne 19. 11. 2004, č. j. [redacted] stanovisko Policie ČR ze dne 10. 11. 2004, [redacted]).
56. Státní zástupce VSZ Praha podal dne 5. 9. 2012 MS Praha podnět k vydání zajištěných prostředků žalovanému, a to na podkladě stejné argumentace jako v usnesení ze dne 19. 11. 2004, vyjma výtek vůči postupu likvidátora žalobce po obdržení prostředků (zjištěno z podnětu k rozhodnutí o vydání věci ze dne 30. 8. 2012).
57. Rozsudkem VS Praha ze dne 17. 10. 2012 byl zrušen rozsudek MS Praha ze dne 9. 7. 2010, sp. zn. [redacted] a znovu bylo rozhodnuto tak, že V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] byli uznáni vinnými ze spáchání zločinů podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku, kterých se měli dopustit mj. žalovaným popsaným nevýhodným převodem likvidních akcií z portfolia SUT oproti získání bezcenných akcií HARMS, resp. DAVENTREE, a byly jim uloženy nepodmíněné tresty odnětí svobody ve výměrách 10 a 9 let. Odsouzeným bylo současně uloženo nahradit žalovanému

škodu ve výši 8 288 990 584 Kč s příslušenstvím a 2 213 580 730,80 Kč s příslušenstvím. O propadnutí či zabránění prostředků zajištěných na účtu žalobce rozhodnuto nebylo (*zjištěno z rozsudku ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. [redacted]*).

58. Podáním ze dne 31. 10. 2012 žádal likvidátor žalobce o zrušení zajištění finančních prostředků, když trestní řízení již bylo pravomocně skončeno a nebylo rozhodnuto ani o propadnutí, ani o zabránění zajištěných prostředků. Žalobci nebylo známo, že by k zajištěným prostředkům uplatnila nárok jiná osoba, žádná jiná osoba s hmotněprávním nárokem k zajištěným prostředkům, tj. nárokem ve vztahu k finančnímu ústavu na výplatu prostředků z předmětného účtu, však ani neexistuje. Takovým nárokem nemůže být ani případný nárok na náhradu škody, který stejně nebyl vůči žalobci uplatněn a nebylo o něm nijak rozhodováno. Žalobce pak zopakoval, že prostředky jsou platbou na nevypořádanou pohledávku vůči HBS z prodeje akcií náležejících HGNF a jsou určeny na výplatu podílníkům HGNF (*zjištěno ze žádosti o zrušení zajištění finančních prostředků ze dne 31. 10. 2012*).
59. MS Praha usnesením ze dne 28. 2. 2013 zamítl žádost žalobce o zrušení zajištění, peněžní prostředky ponechal v zajištění a žalovaného upozornil, aby uplatnil svůj nárok k uvedeným peněžním prostředkům včetně možnosti zajištění tohoto nároku v řízení ve věcech občanskoprávních, a to ve lhůtě 3 let od právní moci tohoto usnesení. MS Praha uvedl, že vedle žalobce uplatnil nárok na vydání zajištěných prostředků též žalovaný, a to podáním ze dne 23. 10. 2012. Učinil tak s argumentací, že trestnou činností odsouzených, při které byly z SUT vyvedeny likvidní akcie českých podniků oproti nabytí bezcenných akcií HARMS, byly mj. dotčeny majetkové hodnoty v portfoliu SUT, přičemž zajištěná částka došla na účet žalobce představuje (po dalších popsanych převodech) platbu právě za akcie HARMS. MS Praha tak konstatoval, že vznikly pochybnosti o tom, komu mají být zajištěné prostředky vydány, kdy spor o vlastnictví má být zásadně vyřešen v řízení občanskoprávním. Soud tak analogicky ponechal prostředky zajištěné na účtu, když jejich přímé uložení do soudní úschovy s možným případnutím prostředků státu v případě marného uplynutí úschovní lhůty považoval za nepřiměřený zásah do vlastnického práva překračující rámec zajišťovacího institutu. V případě neuplatnění vlastnického práva v občanskoprávním řízení ve stanovené lhůtě bude zajištění zrušeno. VS Praha usnesením ze dne 4. 4. 2013 zamítl jako nedůvodné stížnosti žalobce i žalovaného proti uvedenému usnesení. Ztotožnil se se závěrem, že rozhodnutí o vydání zajištěných prostředků vyžaduje obsáhlé dokazování přesahující rámec trestního řízení. Ke sporným převodům finančních prostředků došlo až v roce 2003, zatímco trestná činnost odsouzených, která byla předmětem trestního řízení, skončila v roce 1996. Tato fáze toku finančních prostředků tedy přesahuje rámec předmětné trestní věci a pokud by o ní soud rozhodl v rámci trestního řízení, překročil by své pravomoci vymezené trestním řádem. Ústavní stížnost žalobce proti oběma uvedeným usnesením byla jako zjevně neopodstatněná odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2014 (*zjištěno z usnesení ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. [redacted] usnesení ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. [redacted] usnesení ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. III. ÚS 2006/13*).
60. Podáním ze dne 17. 12. 2014 žalobce opětovně požádal o zrušení zajištění. Žalobce poukazoval na nedůvodný postup žalovaného, který svým účelovým postupem brání zrušení zajištění a umožnění disponování se zajištěnými prostředky ze strany žalobce, přičemž současně odmítá svůj nárok uplatnit v řízení občanskoprávním, když lhůta stanovená mu předchozím rozhodnutím zřejmě není nijak závazná a z jejího nedodržení neplyne žádný přímý následek. Žalobce se vůči tomuto postupu žalovaného bránil žalobou na zdržení se zásahů do vlastnického práva k jeho majetku ze strany žalovaného, podanou k OS Praha 4 a projednávanou pod sp. zn. [redacted]. Tato žaloba však byla zatím nepravomocně zamítnuta, když soud v postupu žalovaného neshledal neoprávněný zásah do práv žalobce. V uvedeném řízení nebyly vůbec prokazovány důvody, na kterých žalovaný zakládá svůj občanskoprávní nárok na zajištěné prostředky. Žalobce pak s odkazem na to, že pohledávka na výplatu prostředků z účtu nemůže patřit jiné osobě než majiteli účtu, žádal, aby bylo zajištění zrušeno. MS Praha žádost usnesením ze dne 8. 1. 2015, ve kterém

odkázal na závěry svého předchozího rozhodnutí, zamítl. Stížnost žalobce byla jako nedůvodná zamítnuta usnesením VS Praha ze dne 28. 1. 2015 *(zjištěno ze žádosti o zrušení zajištění peněžních prostředků ze dne 17. 12. 2014, usnesení ze dne 8. 1. 2015, sp. zn. [redacted] usnesení ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. [redacted])*.

61. Znovu žalobce žádal o zrušení zajištění podáním ze dne 28. 4. 2016, ve kterém poukazoval na to, že lhůta stanovená žalovanému k uplatnění nároku v občanskoprávním řízení uplynula dne 4. 4. 2016, přičemž žalobci není známo, že by tak žalovaný učinil. MS Praha usnesením ze dne 12. 10. 2016 rozhodl o zrušení zajištění a o zamítnutí žádosti žalovaného ze dne 4. 4. 2016 o vydání zajištěných peněžních prostředků, eventuálně o ponechání těchto prostředků v zajištění. MS Praha konstatoval, že žalovaný podal dne 4. 4. 2016 k OS Praha 4 proti žalobci žalobu o zaplacení částky 100 364 209 Kč, řízení je vedeno pod sp. zn. [redacted]. Ve věci bylo nařízeno předběžné opatření, kterým bylo žalobci zakázáno provádět jakékoliv dispozice s peněžními prostředky, které se nacházejí na bankovním účtu [redacted] vedeném u ČSOB, a to až do výše 100 364 209 Kč, a ČSOB bylo současně zakázáno provádět výplaty, jakož i převody finančních prostředků z tohoto účtu, a to až do výše 100 364 209 Kč. Za této situace tak měl MS Praha za to, že v rámci trestního řízení lze rozhodnout o zrušení zajištění. Žalovaný uplatnil svůj nárok v civilním řízení ve stanovené lhůtě a zároveň bylo rozhodnuto předběžným opatřením v rámci tohoto řízení, že s předmětnými peněžními prostředky na bankovním účtu nesmí nikdo nakládat, tj. ani majitel účtu - žalobce, ani příslušný bankovní ústav, a to až do té doby než bude soudem rozhodnuto jinak. Smyslem předchozího rozhodnutí bylo, aby se začal řešit nejasný právní stav mezi žalobcem a žalovaným, kteří si shodně činí nárok na předmětné peněžní prostředky uložené na bankovním účtu vlastněném žalobcem. Účelem trestního řízení je posoudit otázku viny a trestu, event. náhrady škody, ale nikoli řešit vlastnická práva účastníků. Soud v rámci trestního řízení nemůže a ani nesmí rozhodnout o vydání věci (resp. peněžních prostředků) osobě, o jejímž vlastnickém právu vznikají pochybnosti. Předmětné peněžní prostředky de facto nadále zůstanou zajištěné na účtu banky, ale o dalším možném nakládání s nimi bude již rozhodovat civilní soud, který současně rozhodne o tom, kdo je jejich vlastníkem v rámci občanskoprávního řízení. Nemůže tedy dojít k újmě na právech u žádného subjektu, který si činí na peněžní prostředky nárok. Ke stížnosti státního zástupce bylo usnesení MS Praha ve výroku o zrušení zajištění zrušeno usnesením VS Praha ze dne 23. 11. 2016 a MS Praha bylo uloženo ve věci znovu rozhodnout. Důvodem tohoto rozhodnutí bylo, že i přes již probíhající občanskoprávní řízení měl MS Praha při přetrvávajících pochybnostech o tom, komu má být věc vydána, postupovat dle § 80 odst. 1 trestního řádu a rozhodnout o uložení věci do úschovy *(zjištěno ze žádosti o zrušení zajištění peněžních prostředků ze dne 28. 4. 2016, usnesení ze dne 12. 10. 2016, sp. zn. [redacted] stížnosti ze dne 18. 10. 2016 a jejího odůvodnění ze dne 25. 10. 2016, usnesení ze dne 23. 11. 2016, sp. zn. [redacted])*.
62. Usnesením ze dne 24. 3. 2017 rozhodl MS Praha o zrušení zajištění peněžních prostředků ve výši 100 364 209 Kč na účtu žalobce u ČSOB a současně o vzetí těchto prostředků do úschovy soudu. Stížnosti obou účastníků proti tomuto usnesení byly jako nedůvodné zamítnuty usnesením VS Praha ze dne 26. 6. 2017 *(zjištěno z usnesení ze dne 24. 3. 2017, sp. zn. [redacted] usnesení ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. [redacted])*.
63. Úschova je vedena u OS Praha 2 pod sp. zn. [redacted] žalobce zde vystupuje v postavení příjemce, žalovaný v postavení přihlašovatele. Částka ve výši 100 364 209 Kč byla složena na depozitní účet soudu dne 13. 4. 2018. Žalobce podáním ze dne 26. 7. 2018 požádal o vyplacení předmětu úschovy na svůj účet, s čímž žalovaný podáním ze dne 20. 8. 2018 vyjádřil nesouhlas s tím, že připravuje vlastní žádost o vydání předmětu úschovy. Podáním ze dne 3. 9. 2018 požádal žalovaný o vydání předmětu úschovy, s čímž žalobce vyjádřil nesouhlas podáním ze dne 15. 10. 2018. Přípisy ze dne 23. 10. 2018 byli účastníci vyrozuměni, že předmět úschovy jim může být vydán jen v případě, že nesouhlas druhého z nich bude nahrazen pravomocným rozhodnutím soudu ve sporném řízení. Usnesením ze dne 13. 12. 2019 bylo řízení o návrhu na vydání předmětu

úschovy přerušeno do pravomocného skončení zde projednávané věci (*zjištěno ze spisu OS Praha 2 sp. zn. [redacted]*).

64. Na základě žaloby podané dne 4. 4. 2016 se žalovaný v řízení vedenému u OS Praha 4 pod sp. zn. [redacted] domáhá na žalobci na základě stejné argumentace, kterou uplatňuje v tomto řízení, zaplacení částky 100 364 209 Kč. Žalobce se vůči takto uplatněnému nároku jednak brání stejnou argumentací, kterou uplatňuje v tomto řízení, jednak vůči eventuálnímu nároku žalovaného na vydání bezdůvodného obohacení vznáší námitku promlčení. K návrhu žalovaného bylo usnesením MS Praha ze dne 27. 9. 2016 (kterým bylo k odvolání žalovaného změněno zamítavé usnesení soudu prvního stupně) nařízeno shora uvedené **předběžné opatření zakazující žalobci a ČSOB dispozice s prostředky na účtu žalobce č. [redacted] až do výše 100 364 209 Kč**, a to z důvodu obavy z ohrožení výkonu ve věci (eventuálně) vydaného rozhodnutí. Existenci nároku žalovaného na zaplacení předmětné částky z titulu bezdůvodného obohacení měl odvolací soud pro účely nařízení předběžného opatření za dostatečně osvědčenou. Usnesením ze dne 6. 6. 2018 bylo jednak zrušeno nařízené předběžné opatření, když po vzetí prostředků do soudní úschovy odpadl důvod pro jeho další trvání, jednak bylo řízení dle § 109 odst. 1 písm. b) o. s. ř. přerušeno do pravomocného skončení řízení o úschově vedeného u OS Praha 2 pod sp. zn. [redacted] když soud není oprávněn v tomto řízení řešit otázku vydání předmětu soudní úschovy. K odvolání žalobce bylo posledně uvedené usnesení ve výroku o přerušení řízení změněno usnesením MS Praha ze dne 23. 10. 2018 tak, že se řízení nepřerušuje. Odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že v řízení o úschově není řešena žádná předběžná otázka, na jejímž řešení by mělo být závislé rozhodnutí v dané věci, a již vůbec ne taková otázka, kterou by soud prvního stupně nebyl oprávněn sám řešit. Dovolání žalovaného bylo zamítnuto usnesením NSČR ze dne 18. 9. 2019, když dovolací soud dospěl k závěru, že v řízení o úschově není ze zákona řešena žádná otázka, kterou by soud nemohl řešit v řízení o pohledávce žalovaného, a ani úprava rozhodování soudu o určitém právním vztahu (v řízení o úschově) obsahově nevylučuje možnost řešit rozhodující otázky v jiném řízení. Projednávání věci samé bylo zahájeno v červnu 2020 a v řízení dosud nebylo rozhodnuto (*zjištěno ze spisu OS Praha 4 sp. zn. [redacted] dle stavu k září 2020*).
65. KCP v protokolu ze dne 2. 3. 2001 o kontrole provedené u žalobce ve dnech 19. a 20. 7. 2000 (*protokol na č. l. 18 spisu KCP*) konstatovala porušení zákona č. 248/1992 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech (dále jen „ZISIF“) tím, že žalobce převedl majetek podílníků HGNF na svůj účet a neúčtuje odděleně o svém majetku a majetku každého podílového fondu. Dále konstatovala porušení ZISIF tím, že představenstvo žalobce přes opakované výzvy nedoložilo doklady k převzetí závazku HBS ve výši 133 655 208 Kč vzniklého z prodeje cenných papírů, kdy jemu odpovídající pohledávka se stala majetkem HGNF, ze strany DAVENTREE. Konečně pak bylo konstатовáno porušení ZISIF tím, že žalobce v zákonem stanovené lhůtě po zrušení HGNF (byl založen na dobu určitou do 31. 3. 1996) nevypořádal pohledávky a závazky HGNF a nevyplatil podíly jeho podílníkům (aktuální výše závazků vůči podílníkům byla 126 171 000 Kč). Takto žalobce mj. nevypořádal splatnou pohledávku za DAVENTREE, aktuálně v účetnictví evidovanou ve výši 103 832 250,53 Kč, která je v majetku podílníků HGNF, přestože tato byla opakovaně ze strany DAVENTREE uznávána. Dle svého statutu (*statut na č. l. 5 spisu KCP*) byl HGNF uzavřený podílový fond založený žalobcem dle ZISIF. Z pololetní zprávy investiční společnosti, předkládané za žalobce předsedou představenstva [redacted] V [redacted] a došlé KCP dne 30. 7. 2001 (*zpráva na č. l. 29-40 spisu KCP*), KCP zjistila, že žalobce na základě právního rozboru k otázce promlčení nároku bývalých podílníků HGNF zaúčtoval promlčené peněžité závazky v celkové výši 94,7 mil. Kč do výnosů společnosti a v důsledku této operace představuje jeho předpokládaný hospodářský výsledek před zdaněním zisk ve výši 88,4 mil. Kč. Dle následně zasláního přípisu [redacted] V [redacted] ze dne 5. 9. 2001 (*přípis na č. l. 41 spisu KCP*) o promlčení části závazků vůči bývalým podílníkům HGNF rozhodlo představenstvo na základě dvou právních rozborů, které KCP s přípisem předložil. KCP oznámením ze dne 10. 1. 2002 (*oznámení na č. l. 59 spisu KCP*)

v návaznosti na zjištění z kontroly provedené ve dnech 19. a 20. 7. 2000 a z účetní závěrky žalobce za první pololetí roku 2001 oznámila žalobci zahájení správního řízení, když nesouhlasila s právním názorem o promlčení práv podílníků HGNF na výplatu prostředků z majetku fondu a převedení takovýchto práv do mimořádných výnosů žalobce považovala za jednání směřující k obohacení žalobce. KCP současně vydala předběžné opatření, kterým žalobci uložila povinnost zdržet se nakládání s částkou určenou pro výplatu dosud nevyplacených podílníků HGNF, s výjimkou vyplacení oprávněných osob nebo úkonů souvisejících se zajištěním této částky pro účely budoucí výplaty. V odůvodnění pak označila částku 133 655 208 Kč za pohledávku žalobce/HGNF za HBS z titulu nepřevedených prostředků získaných z prodeje cenných papírů z portfolia HGNF. V [redacted] likvidátor žalobce, ve vyjádření ze dne 25. 1. 2002 (*vyjádření na č. l. 64 spisu KCP*) uvedl, že jeho předběžný právní názor je blízký tezí KCP, formuloval však řadu právních otázek týkajících postavení a existence HGNF, jeho podílníků a majetku, práv podílníků, postavení žalobce atd., které je nutné podrobit důkladným právním analýzám. Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2002 (*rozhodnutí na č. l. 70 spisu KCP*) KCP předběžné opatření zrušila, a to zejména s ohledem na skutečnost, že již výkonu funkce ujal likvidátor [redacted] V [redacted] jmenovaný rozhodnutím KCP ze dne 5. 9. 2001, a pominula tak obava z možného protiprávního použití prostředků a aktiv protiprávně převedených do majetku žalobce. Dle KCP by pak likvidátor měl účetně oddělit majetek HGNF od svého majetku. Členové představenstva žalobce podali dne 29. 1. 2002 za žalobce rozklad (*rozklad na č. l. 73 spisu KCP*) proti rozhodnutí o předběžném opatření, ve kterém obhajovali promlčení práv podílníků a navrhovali zastavení zahájeného řízení. Rozklad byl jako nepřijatelný zamítnut rozhodnutím Prezidia KCP ze dne 8. 3. 2002 (*rozhodnutí v přílohách spisu KCP*), když za žalobce mohl jednat jen likvidátor a nikoliv představenstvo. V odůvodnění rozhodnutí Prezidium přitakalo názoru, že nárok na majetek v podílovém fondu se nemůže promlčet. V dopisu ze dne 28. 2. 2003 (*dopis na č. l. 83 spisu KCP*) informoval [redacted] V [redacted] předsedu KCP, že se mu podařilo vyřešit hlavní problém, a to pohledávku žalobce ve výši 100 384 309,10 Kč za DAVENTREE, která na straně aktiv žalobce kryla závazky vůči bývalým podílníkům HGNF. Po řadě jednání s různými subjekty se mu podařilo dojednat obchod, na základě kterého byla celá nominální hodnota pohledávky připsána dne 12. 2. 2003 na účet žalobce. Současně však upozorňoval, že při své činnosti likvidátora musí ctít zájmy podílníků i akcionářů žalobce (přičemž odkazoval na materiály, které zpracoval pro valnou hromadu, resp. rozhodnutí jediného společníka žalobce, stran dalšího postupu likvidace, kdy se však valná hromada neuskutečnila) a že pro ukončení likvidace žalobce je nutno dořešit některé závažné právní otázky, které by dle jeho názoru měl rozhodnout nezávislý soud na základě určovací žaloby. Při jednání konaném v rámci zahájeného správního řízení dne 19. 3. 2003 (*protokol o ústním jednání na č. l. 88 spisu KCP*), kterého se za žalobce účastnil [redacted] V [redacted] byla mj. probírána pohledávka žalobce za DAVENTREE a její vymožení. [redacted] V [redacted] informoval o dohodě o úhradě dluhu s PSM (příslušné doklady včetně komunikace s DAVENTREE, ve které DAVENTREE dluh vůči žalobci opakovaně uznávala, následně KCP předložil) a k dotazu uvedl, že se žalobci nepovedlo dohledat titul, na základě kterého byla pohledávka převedena z HBS na DAVENTREE. Dále [redacted] V [redacted] konstatoval, že nadále zůstávají nevyjasněné právní otázky týkající se promlčení závazků vůči podílníkům HGNF. Ve zprávě o činnosti likvidátora za měsíc duben 2003 (*zpráva na č. l. 119 spisu KCP*) informoval [redacted] V [redacted] KCP mj. o jednáních s HBS o předání databáze obsahující veškeré závazky vůči bývalým podílníkům Harvardských podílových fondů (HBS prováděla výplaty na základě likvidátorem následně vypovězených mandátních smluv) a o jednáních a konzultacích stran podání určovací žaloby v otázce promlčení závazků vůči podílníkům. Rozhodnutím ze dne 21. 5. 2003 (*rozhodnutí na č. l. 136 spisu KCP*) uložila KCP žalobci opatření k nápravě směřující k přeúčtování částky 94,7 mil. Kč z účtu mimořádných výnosů žalobce za 1. pololetí roku 2001 zpět na příslušný účet závazků žalobce a k vyplacení uvedené částky a všech dalších peněžních prostředků, které připadají na dosud nevyplacené podílníky HGNF, v poměru odpovídajícím velikostem jejich podílů na majetku v tomto fondu, a to bez zbytečného odkladu, a dále uložila žalobci povinnost bez zbytečného odkladu písemně informovat KCP o přijatých opatřeních

závazky vůči podílníkům HGNF cca ve výši 117-118 mil. Kč. Ve vztahu k akcionářům žalobce HGNF žádné závazky neeviduje a akcionáři žalobce nemají k majetku HGNF žádný vztah. původu prostředků ve výši cca 100 mil. Kč, které přišly na účet žalobce v roce 2003, nebylo svědkovi nic známo. Účetně to ale bylo zaevidováno tak, že byla vynulována pohledávka za DAVENTREE a byla zaúčtována pohledávka (vnitrobanka) HGNF za žalobcem. Důvod, proč nebyly prostředky v roce 2003 vyplaceny podílníkům HGNF, nebyly svědkovi známy, vše se ale dělalo v souladu s rozhodnutími KCP a v korespondenci by se to asi dalo dohledat.

67. Svědek ■■■ Z ■■■ V ■■■ bývalý likvidátor žalobce, uvedl, že při převzetí funkce likvidátora a převzetí účetnictví a majetku žalobce byla v účetnictví evidována pohledávka za DAVENTREE. Přesný původ této pohledávky svědek neznal, vycházel z uznání dluhu, které se v dokumentaci nacházelo. Považoval pak za svůj velký úspěch, že se mu podařilo dojednat dohodu, na základě které byla celá pohledávka zaplacená na účet žalobce. Jak konkrétně myšlenka, že pohledávka bude zaplacená třetí osobou (PSM), vznikla a s kým konkrétně o tom jednal, si již nevzpomínal. Dohodu podepisoval v Praze, v Nitře nebyl, tam ji možná podepisovala druhá strana. Z jakých zdrojů pocházely prostředky, kterými PSM pohledávku uhradila, svědek nevěděl, nebylo to pro něho podstatné. Svědek popisoval svou nelehkou situaci při výkonu funkce likvidátora, kdy balancoval mezi požadavky a zájmy KCP, akcionáře a představenstva žalobce a podílníků HGNF, kdy se snažil vyhnout sankcím ze strany KCP na jedné straně a případné odpovědnosti za škodu vůči žalobci či podílníkům fondu na straně druhé. Svědkův názor byl, že pohledávky vůči podílníkům HGNF nebyly promlčené, musel však respektovat i rozhodnutí představenstva žalobce, které rozhodlo o promlčení a přeúčtování závazků do mimořádných výnosů. Proto se snažil přimět jediného akcionáře a představenstvo žalobce k přijetí rozhodnutí, které by mu umožnilo podílníky HGNF vyplatit. Svolání valné hromady, které opakovaně inicioval, se však nezdařilo. Svědek potvrdil i úvahy o podání žaloby na určení, zda pohledávky podílníků jsou, anebo nejsou promlčené, zmiňované v komunikaci s KCP, k podání takové žaloby ale nedošlo. Svědek zmínku o takové žalobě používal spíše jako nástroj pro otestování reakce KCP. Podání rozkladu proti rozhodnutí KCP, které nařizovalo přeúčtování částky zpět do závazků vůči podílníkům a vyplacení podílníků, ve kterém argumentoval mj. právě promlčením pohledávek podílníků, svědek připisoval právě onomu balancování mezi názory KCP a představenstva žalobce, situace se neustále vyvíjela, na přesné okolnosti si nepamatoval. Nepamatoval si ani, jak bylo o rozkladu rozhodnuto. Svědek však potvrdil, že k oddělení účetnictví HGNF od účetnictví žalobce došlo, vlastní účet pro HGNF však zřízen nebyl, protože to pro již zrušený fond nebylo možné. Výplatě podílníků z inkasa pohledávky za DAVENTREE ihned po dojití prostředků od PSM dle svědka bránily komplikace spíše technického charakteru. Obtížně a dlouho byly od HBS získávány seznamy podílníků, které pak byly zpracovávány do vlastní počítačové databáze, aby byl získán přehled o závazcích vůči podílníkům. S HBS se navíc svědek soudil o nějaké finanční prostředky, které byly u HBS a odmítala je vydat. Někteří podílníci měli podílové listy ve více fondech, a bylo tak rozumné, aby výplaty proběhly najednou. Probíhala nějaká komunikace s KCP a vysvětlování jejího rozhodnutí. Pak byly prostředky zajištěny policií, což svědkův plán na vyplacení a vůbec celou strategii likvidace rozbilo. Toto zajištění považoval svědek za nesprávné a opakovaně se vůči němu snažil brojit.
68. Rozhodnutím ČNB ze dne 4. 5. 2011 byl likvidátorem žalobce jmenován ■■■ D ■■■ T ■■■ poté, co se dosavadní likvidátor ■■■ Z ■■■ V ■■■ dopisem ze dne 5. 4. 2011 vzdal své funkce (*zjištěno z rozhodnutí č. j. ■■■■*).
69. Auditorka ■■■ M ■■■ K ■■■ vystavila dne 14. 12. 2016 potvrzení, ve kterém uvedla, že v majetku žalobce je evidován zůstatek na bankovním účtu č. ■■■■■ ve výši 100 364 209,10 Kč jako pohledávka za ČSOB, která účet vede. Dále je u žalobce evidován závazek vůči fondu HGNF z titulu centrální správy finančních prostředků žalobcem. V případě úspěchu ve sporu vedeném u OS Praha 4 pod sp. zn. ■■■■■ a ve sporu o uvolnění peněžních prostředků na bankovním účtu žalobce bude majetek v podobě peněžních prostředků (pohledávky za ČSOB) vyplacen podílníkům HGNF, neboť se jedná o peněžní prostředky účetně evidované

jako závazek vůči HGNF. Peněžní prostředky ve výši 100 364 209,10 Kč jsou zaúčtovány v majetku žalobce a evidovány jako úhrada převzatého dluhu společností PSM na základě dohody o úhradě dluhu ze dne 16. 12. 2002 uzavřené v Nitře mezi HCC a PSM (*zjištěno z potvrzení nezávislého auditora ze dne 14. 12. 2016*).

70. Žalobce aktuálně eviduje téměř 18 tis. podílníků HGNF, převážně fyzických osob, s celkovou výší závazku vůči podílníkům 116 888 344,82 Kč (*zjištěno ze seznamu podílníků HGNF*).
71. Všechny další návrhy na provedení důkazů soud s ohledem na právní posouzení věci (viz dále) pro nadbytečnost zamítl. Ze stejného důvodu pak soud v odůvodnění rozsudku neuváděl skutková zjištění plynoucí z dalších provedených důkazů, neboť tato zjištění nebyla pro právní posouzení a rozhodnutí věci podstatná.
72. Takto zjištěný skutkový stav soud posoudil dle následujících ustanovení právních předpisů:
73. Dle § 79a odst. 1 věty první tr. ř., ve znění účinném do 30. 6. 2006, nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že peněžní prostředky na účtu u banky jsou určeny ke spáchání trestného činu nebo k jeho spáchání byly užity nebo jsou výnosem z trestné činnosti, může předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce nebo policejní orgán rozhodnout o zajištění peněžních prostředků na účtu.
74. Dle § 81a tr. ř., ve znění pozdějších předpisů, se na postup při vrácení nemovitých věcí a nehmotných věcí, které byly zajištěny podle § 79a a při dalším nakládání s nimi, jakož i na postup při vrácení náhradní hodnoty, která byla zajištěna podle § 79g, a při dalším nakládání s ní, přiměřeně užijí § 80 a 81.
75. Dle § 80 odst. 1 věty první až třetí tr. ř., ve znění pozdějších předpisů, není-li věc, která byla vydána nebo odňata, k dalšímu řízení už třeba a nepřichází-li v úvahu její propadnutí nebo zabránění, vrátí se tomu, kdo ji vydal nebo komu byla odňata. Jestliže na ni uplatňuje právo osoba jiná, vydá se tomu, o jehož právu na věc není pochyb. Při pochybnostech se věc uloží do úschovy a osoba, která si na věc činí nárok, se upozorní, aby jej uplatnila v řízení ve věcech občanskoprávních.
76. Dle § 300 z. ř. s. přijímá-li soud do úschovy věci v případech stanovených jinými právními předpisy, řídí se ustanoveními příslušného právního předpisu, a není-li jich, ustanoveními § 289 až 302, a to přiměřeně podle povahy úschovy a jejího účelu.
77. Dle § 292 z. ř. s. je účastníkem složitel. Po právní moci rozhodnutí o přijetí do úschovy je účastníkem také ten, pro koho jsou peníze, cenné papíry nebo jiné věci určeny (dále jen „příjemce“), a ten, kdo uplatňuje právo na předmět úschovy.
78. Dle § 298 odst. 1 z. ř. s. předmět úschovy vydá soud příjemci na jeho žádost. Jestliže ke složení došlo proto, že někdo jiný než příjemce uplatňuje právo na vydání předmětu úschovy nebo že někdo jiný, jehož souhlasu je třeba, nesouhlasí s vydáním předmětu úschovy příjemci, je k vydání předmětu úschovy zapotřebí souhlasu všech účastníků a osoby, pro jejíž nesouhlas s plněním došlo ke složení do úschovy. Souhlasu složitela je však třeba jen tehdy, bylo-li plnění složeno pro neznámého věřitele.
79. Dle § 299 odst. 1 z. ř. s. byl-li souhlas s vydáním předmětu úschovy odepřen, lze jej nahradit pravomocným rozsudkem soudu, kterým bylo rozhodnuto, že ten, kdo vydání odporoval, je povinen souhlasit s vydáním předmětu úschovy žadateli.
80. Dle § 3028 odst. 3 o. z. není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.

81. Oba účastníci se dovolávali právních či protiprávních úkonů, ke kterým mělo dojít před 1. 1. 2014, na základě nich vzniklé právní poměry a z nich vzniklá práva a povinnosti je tedy nutno posuzovat dle obč. zák.
82. Z provedených důkazů vyplynulo a nebylo to mezi účastníky ani sporné, že předmětné prostředky na účtu žalobce u ČSOB byly ve shora uvedeném trestním řízení zajištěny dle § 79a odst. 1 věty první tr. ř. jako prostředky, u kterých zjištěné okolnosti nasvědčovaly, že jsou výnosem z trestné činnosti. Stejně tak bylo prokázáno a nebylo ani sporné, že těchto prostředků již nebylo třeba k dalšímu řízení a nepřicházelo v úvahu jejich propadnutí nebo zabránění, a že tedy měly být za přiměřeného užití § 80 tr. ř. vráceny. Do soudní úschovy pak byly prostředky dle § 80 odst. 1 věty třetí tr. řádu uloženy z důvodu, že dle orgánů činných v trestním řízení zde měla být pochybnost o tom, komu k uvedeným prostředkům svědčí právo.
83. Provedenými důkazy bylo dále prokázáno, že žalobce měl pohledávku za HBS (získanou vlastním jménem na účet podílníků HGNF – viz § 5 odst. 2, 3 ZISIF) z titulu kupní ceny prodaných akcií SUT a Sepap Štětí v celkové výši 133 655 208 Kč (viz komisionářská smlouva o obstarání koupě a prodeje cenných papírů ze dne 1. 3. 1993 včetně dodatku ze dne 1. 1. 1994, oznámení o provedení prodeje cenných papírů ze dnů 26. 3., 2. 4. a 17. 4. 1996). Dluh odpovídající této pohledávce byl následně převzat DAVENTREE (viz dohoda o vypořádání závazku ze dne 15. 7. 1996, Uznání dluhu – POHLEDÁVKA“ ze dne 22. 5. 2002, opakovaná uznání dluhu ve spisu KCP). Přestože titul, na základě kterého DAVENTREE převzala dluh HBS vůči žalobci, nebyl doložen, lze dle názoru soudu z následného vývoje (evidence takové pohledávky za DAVENTREE v účetnictví žalobce, opakovaná uznání dluhu ze strany DAVENTREE, následná úhrada dluhu) mít převzetí dluhu ze strany DAVENTREE za prokázané. Ke stejným závěrům dospěla též KCP. Předmětný dluh vůči žalobci v konečné výši 100 384 309,10 Kč následně se souhlasem likvidátora žalobce převzala PSM, a to jako formu úhrady kupní ceny akcií HARMS kupovaných od DAVENTREE (viz smlouva o koupi akcií ze dne 12. 9. 2002 včetně doplňku ze dne 20. 11. 2002, souhlas s převzetím dluhu a dohoda o úhradě dluhu ze dne 16. 12. 2002). PSM nakonec částku 100 384 309,10 Kč jako úhradu předmětného dluhu na účet žalobce zaplatila (viz doklady o úhradě).
84. Dále bylo prokázáno, že žalobce evidoval a nadále eviduje dluhy vůči podílníkům HGNF z titulu jejich podílu na majetku HGNF, tvořeného v podstatné části právě pohledávkou za HBS/DAVENTREE/PSM a následně prostředky na úhradu této pohledávky uhrazenými, tj. prostředky ve výši 100 364 209,10 Kč zajištěnými v trestním řízení a ve výši 100 364 209 Kč vzatými do soudní úschovy (viz výpovědi svědků M. [redacted] a V. [redacted] spis KCP, potvrzení nezávislého auditora ze dne 14. 12. 2016, seznamu společníků). Svědek V. [redacted] dle názoru soudu přesvědčivě vysvětlil a popsal, jaká panovala situace v době jeho výkonu funkce likvidátora a proč nebyly prostředky získané od PSM vyplaceny podílníkům HGNF před zajištěním ze strany orgánů činných v trestním řízení.
85. Pokud by prodej akcií SUT a Sepap Štětí přes/na HBS měl být neplatným právním úkonem, at' již z důvodu, že žalobce prodával akcie, jejichž nebyl vlastníkem, resp. nebyly v majetku HGNF, neboť byly nabyty trestnou činností V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] anebo z důvodu, že právní úkony prováděly v zastoupení zúčastněných subjektů osoby, jejichž zájmy byly v rozporu se zájmy zastoupených, jak namítal žalovaný, vznikl by dle názoru soudu synallagmatický vztah z titulu bezdůvodného obohacení dle § 457 obč. zák., dle kterého je-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal. Žalovaný nebyl účastníkem smlouvy o prodeji akcií z HGNF přes/na HBS, nemůže tak požadovat vydání bezdůvodného obohacení (žalobce by mohl požadovat vrácení akcií oproti vrácení kupní ceny). Žalovaný by se při neplatném převodu akcií z majetku jeho právních předchůdců (opět at' již trestnou činností V. K. [redacted] a [redacted] V. [redacted] anebo z důvodu rozporu zájmů zástupců se zájmy zastoupených) mohl domáhat vydání těchto akcií z titulu ochrany vlastnického práva dle § 126 odst. 1 obč. zák., akcie však nejsou předmětem soudní úschovy. Při nemožnosti vydání akcií by se

žalovaný mohl domáhat náhrady škody dle § 415 a násl. obč. zák. či vydání bezdůvodného obohacení ve formě náhrady za předmět bezdůvodného obohacení, který nelze vydat, dle § 451 a násl. obč. zák. O takový nárok je ostatně mezi účastníky vedeno řízení u OS Praha 4 pod sp. zn. [REDACTED]. Uvedené nároky z titulu náhrady škody či vydání bezdůvodného obohacení jako nároky obligační by mohly být uspokojeny postižením práva na vydání předmětu úschovy v rámci výkonu rozhodnutí či provedení exekuce, nejsou jsou však právem k předmětu úschovy, které by mělo odůvodnit vydání předmětu úschovy žalovanému – viz závěry usnesení NSČR ze dne 26. 8. 2021, č. j. 21 Cdo 870/2021-459, vydaného právě v řízení vedeném mezi účastníky u OS Praha 4 pod sp. zn. [REDACTED].

86. Obdobné pak dle názoru soudu platí pro argumentaci žalovaného o neplatnosti převodu akcií HARMS z DAVENTREE na PSM, resp. inkasování kupní ceny za prodej akcií HARMS žalobcem na místo žalovaného. K tomu je předně nutno uvést, že kupní cenu za prodej akcií HARMS dle smlouvy ze dne 12. 9. 2002 získala DAVENTREE, byť nikoliv ve formě finančních prostředků, ale ve formě zbavení se dluhu vůči žalobci, nikoliv žalobce, žalobce následně zajištěnými prostředky obdržel kupní cenu za prodej akcií SUT a Sepap Štětí. I kdyby však kupní cenu za akcie HARMS nabyt žalobce a smlouva o prodeji akcií HARMS měla být neplatná, ať již z důvodu, že akcie HARMS představovaly transformovaný majetek vyvedený trestnou činností V. K. [REDACTED] a [REDACTED] V. [REDACTED] z právních předchůdců žalovaného a DAVENTREE nebyla jejich vlastníkem, neboť i ona je nabytá trestnou činností V. K. [REDACTED] a [REDACTED] V. [REDACTED] anebo z důvodu, že právní úkony prováděly v zastoupení zúčastněných subjektů osoby, jejichž zájmy byly v rozporu se zájmy zastoupených, jak namítal žalovaný, vznikl by opět vztah z titulu bezdůvodného obohacení dle § 457 obč. zák. Žalovaný nebyl účastníkem smlouvy o prodeji akcií HARMS z DAVENTREE na PSM, a nemůže tak požadovat vydání bezdůvodného obohacení. Žalovaný by se mohl domáhat vydání akcií HARMS z titulu ochrany vlastnického práva dle § 126 odst. 1 obč. zák., akcie však nejsou předmětem soudní úschovy, popř. by se mohl domáhat vydání bezdůvodného obohacení dle § 451 a násl. obč. zák., kdy takový obligační nárok by měl stejný vztah k právu na vydání předmětu úschovy jako v předchozím případě.
87. Jelikož případné nároky žalovaného z titulu náhrady škody či vydání bezdůvodného obohacení nemohou odůvodnit vydání předmětu úschovy, soud se namítanou neplatností převodů akcií SUT, Sepap Štětí a HARMS a tvrzenými důvody takové neplatnosti pro nadbytečnost nezabýval. Uvedená tvrzení by mohla být relevantní pro nárok uplatňovaný v řízení u OS Praha 4 pod sp. zn. [REDACTED].
88. Pokud jde o tvrzení, že prostředky, které žalobce obdržel od PSM, patřily přímo žalovanému, resp. jeho dceřiné společnosti DTR, soud vzal na základě provedení dokazování za prokázané, že DTR obdržela prostředky od Kantupanu jako výnos z prodeje podílu v Sidanco (viz přípis advokátní kanceláře Chopin & Miller ze dne 29. 3. 2002, upravené konečné pokyny ze dne 18. 4. 2002, usnesení ze dne 21. 1. 2008, [REDACTED] usnesení ze dne 17. 3. 2008, sp. zn. [REDACTED] či z usnesení ze dne 3. 10. 2017, č. j. [REDACTED]). S ohledem na dále prokázanou skutečnost, že DTR je 100% dceřinou společností žalovaného a že na žalovaného převedla prostředky, které jsou předmětem úschovy a které mají být právě částí výnosu z prodeje podílu v Sidanco, resp. žalovanému postoupila právo na jejich vymáhání, se soud pro nadbytečnost nezabýval tvrzením žalovaného, že prostředky investované DTR do podílu v Sidanco byly majetkovými hodnotami vyvedenými trestnou činností V. K. [REDACTED] a Ing. V. [REDACTED] z právních předchůdců žalovaného, neboť ani prokázání takového tvrzení by na právním posouzení věci nemohlo ničeho změnit. Provedenými důkazy bylo dále prokázáno, že část prostředků představujících výnos z investice do Sidanco byla přes HBS-S poukázána na účty DS (viz upravené konečné pokyny ze dne 18. 4. 2002, výpovědi svědků Š. [REDACTED], Š. [REDACTED], H. [REDACTED] usnesení ze dne 21. 1. 2008, [REDACTED] usnesení ze dne 17. 3. 2008, sp. zn. [REDACTED] či z usnesení ze dne 3. 10. 2017, č. j. [REDACTED]) a že byla vložena do Trustu I (viz zápisy ze zasedání představenstva DTR

ve dnech 4. a 6. 12. 2002, přípis DTR ze dne 5. 12. 2002 výpovědi svědků Š [redacted], Š [redacted] H [redacted], usnesení ze dne 21. 1. 2008, [redacted] usnesení ze dne 17. 3. 2008, sp. zn. [redacted] či z usnesení ze dne 3. 10. 2017, č. j. [redacted]

[redacted] Pomine-li soud skutečnost, že převáděny byly bezhotovostní prostředky, které připsáním na účet splynuly s dalšími prostředky, a proto je v judikatuře zastáván názor, že peněžní prostředky uložené na běžném účtu nejsou v majetku majitele účtu, ale jsou v majetku peněžního ústavu, a současně pominou-li se povaha prostředků vložených do trustu a okruh osob oprávněných domáhat se prostředků z trustu, popsané v usneseních policie a státního zástupce, a měly-li by tedy být uvedeným způsobem převáděné prostředky považovány stále za prostředky DTR, bylo dle názoru soudu provedenými důkazy prokázáno, že jako prostředky DTR byly převedeny právě jen na účet DS. Dle zprostředkovatelské smlouvy ze dne 9. 12. 2002 včetně dodatku č. 1 ze dne 30. 12. 2002 měla DS jednak z těchto prostředků provádět výplatu podílníků Trustu I/akcionářů žalovaného dle pokynů Daventree Trustee, jednak byla oprávněna prostředky zhodnocovat. Z výpovědí svědků M [redacted] a Š [redacted] pak vyplynulo, že od DS k PSM nebyly prostředky poukázány jako prostředky DTR, ale jako půjčka na nákup akcií HARMS. Vlastníkem prostředků poskytnutých jako půjčka dle § 657 a násl. obč. zák. (stejná úprava platila v rozhodné době i na Slovensku dle § 657 a násl. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník) je dlužník a věřiteli svědčí jen právo na jejich vrácení. Z výpovědi svědka M [redacted], částečně podpořené výpovědí svědka Š [redacted] navíc vyplynulo, že PSM prostředky půjčené na nákup akcií HARMS do DS vrátila.

89. Soud tedy uzavřel, že se v případě prostředků došlých na účet žalobce od PSM nejednalo o prostředky DTR, které by byl žalovaný oprávněn vymáhat. Pokud lze po řetězu převodů od Kantupanu přes HBS-S hovořit o prostředcích DTR, nacházejí se tyto (či nacházely) na účtech DS jako prostředky vložené do Trustu I.
90. S ohledem na prokázanou povinnost žalobce vyplatit z prostředků uložených v soudní úschově podílníky HGNF považoval soud za nadbytečné zabývat se akcionářskou strukturou žalobce, resp. osobami stojícími za akcionářem žalobce. Dřívější pokus žalobce zbavit se závazků vůči podílníkům HGNF prostřednictvím přeúčtování takových závazků do výnosů byl zmařen zásahem KCP. Žalobce je řízen likvidátorem a je pod dohledem KCP, resp. ČNB. Možnost realizace nového útoku a vyvedení vydaných prostředků k V. K [redacted] či jemu zpřísněným osobám hodnotil soud jako pouhou spekulaci žalovaného. Navíc ani případný rozpor vydání předmětu úschovy žalobci s dobrými mravy nemůže založit právo na vydání předmětu úschovy žalovanému, když jeho právo k předmětu úschovy dle názoru soudu neexistuje.
91. Veden popsány úvahami tak soud považoval podanou žalobu, kterou se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému souhlasit s vydáním předmětu úschovy, za důvodnou a jako takové jí vyhověl. Naopak vzájemný návrh žalovaného požadující uložení povinnosti souhlasit s vydáním předmětu úschovy žalobci soud jako nedůvodný zamítl.
92. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalobce měl ve věci plný úspěch. Žalobci, který byl v řízení právně zastoupen, tak soud přiznal náhradu nákladů v celkové výši 110 416 Kč, která je tvořena
 - zaplaceným soudním poplatkem dle položky č. 4 bodu 1. písm. c) Sazebníku soudních poplatků ve výši 2 000 Kč,
 - 2x odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepis žaloby) dle § 7 bodu 5. advokátního tarifu v celkové výši 5 000 Kč (2x 2 500 Kč), když za tarifní hodnotu byla dle § 9 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu vzata částka 35 000 Kč,
 - 20x odměnou právního zástupce za 20 úkonů právní služby (sepis vyjádření ze dne 16. 8. 2019, 2x účast na jednání soudu, které trvalo více než 2 hodiny, dne 10. 6. 2020, sepis vyjádření ze dne 31. 8. 2020, účast na jednání soudu dne 30. 9. 2020, sepis vyjádření k odvolání proti prvnímu rozsudku ze dne 26. 2. 2021, sepis vyjádření ze dne 11. 10. 2021, 2x účast na jednání soudu, které trvalo více než 2 hodiny, dne 15. 10. 2021, sepis vyjádření ze dne 2. 12. 2021, sepis vyjádření ze dne 21. 2. 2022, 2x účast na jednání soudu, které trvalo více než 2 hodiny, dne 23. 2. 2022,

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Dračková

- 2x účast na jednání soudu, které trvalo více než 2 hodiny, dne 25. 3. 2022, účast na jednání soudu dne 18. 5. 2022, 2x účast na jednání soudu, které trvalo více než 2 hodiny, dne 24. 8. 2022, seps závěrečného návrhu ze dne 5. 10. 2022, účast na jednání soudu dne 21. 10. 2022) dle § 7 bodu 5. advokátního tarifu v celkové výši 78 000 Kč (20x 3 900 Kč), když za tarifní hodnotu byl dle 12 odst. 2 advokátního tarifu vzat součet tarifních hodnot spojených věcí (žaloba a vzájemný návrh), tj. 2x částka dle § 9 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu v celkové výši 70 000 Kč,
- paušální náhradou hotových výdajů právního zástupce za 22 úkonů právní služby dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v celkové výši 6 600 Kč (22x 300 Kč),
 - DPH ve výši 21 % z odměny a náhrady hotových výdajů právní zástupce ve výši 18 816 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo provedení exekuce.

Praha 21. října 2022

Mgr. Martin Trepka v.r.
soudce